

**”Kunnon miehet eivät huoli jakorasioita, niin
on aina ollut ja tulee olemaan”**

Naisvihamielisyyden piirteet suomalaisessa
verkkokeskustelussa deittikulttuuria koskien

Sara Eveliina Keinänen
Helsingin yliopisto
Valtiotieteellinen tiedekunta
Viestintä
Pro gradu -tutkielma
Huhtikuu 2020

HELSINGIN YLIOPISTO
HELSINGFORS UNIVERSITET
UNIVERSITY OF HELSINKI

Tiedekunta/Osasto – Fakultet/Sektion – Faculty Valtiotieteellinen tiedekunta		Laitos – Institution – Department
Tekijä – Författare – Author Sara Eveliina Keinänen		
Työn nimi – Arbetets titel – Title ”Kunnon miehet eivät huoli jakorasioita, niin on aina ollut ja tulee olemaan” – Naisvihamielisyyden piirteet suomalaisessa verkkokeskustelussa deittikulttuuria koskien		
Oppiaine – Läroämne – Subject Viestintä		
Työn laji – Arbetets art – Level Pro Gradu -tutkielma	Aika – Datum – Month and year 20.04.2020	Sivumäärä – Sidoantal – Number of pages 75
Tiivistelmä – Referat – Abstract <p>Tässä Pro gradu -tutkielmassa tutkin naisvihaa suomalaisessa verkkokeskustelussa deittikulttuuria koskien. Lisäksi kartoitan millaista maskuliinisuutta tämä naisviha rakentaa. Tutkielma valaisee naisvihamielisyyden piirteitä ja sen rakentamaa maskuliinisuutta verkkokeskusteluissa deittikulttuurin kontekstissa. Tavoitteena on esittää kattava kuva naisvihamielisyyden luonteesta ja tasosta verkossa sekä tuoda asialle näkyvyyttä. Tutkielman tavoite on myös luoda pohjaa naisvihamielisen puheen ehkäisytyöhön.</p> <p>Naisviha on Suomessa ja kansainvälisesti nousussa ja tullut entistä näkyvämmäksi sosiaalisen median ja internetin kautta. Sosiaalinen media on tarjonnut myös uusia tapoja naisvihamielisten asenteiden ja ideologioiden laajaan ja nopeaan levittämiseen. Laajalle levinnyt ja radikaali verkossa leviävä misoginia voidaan nähdä osittain vastaiskuna feminismille, mutta ei selitä yksinomaan ideologioiden suosion nousua. Verkon naisvihamielisiä tiloja, yhteisöjä ja puhetta on tärkeää tutkia, sillä ilmiöllä on oikeita negatiivisia vaikutuksia naisten elämään, jotka eivät rajoitu pelkästään online-tiloihin. Lisäksi verkossa tapahtuva puhe ei ole erillistä oikeasta elämästä, vaan kertoo ihmisten asenteista ja ajatuksista asiaa koskien.</p> <p>Tutkielma on toteutettu keräämällä aineistoa suomalaisen blogitapauksen ympäriltä sopivan rajauksen vuoksi. Aineistoa on kerätty blogin lisäksi kolmen verkkojulkaisun kommenttikentästä sekä suomalaiselta keskustelufoorumilta Ylilaudalta. Aineiston analyysi toteutettiin kriittisen diskurssianalyysin avulla.</p> <p>Aineiston analyysi rakentuu kolmen diskurssin ympärille; Voimaantuneet naiset, Naisen likainen seksuaalisuus ja Mies uhrina. Kaikki diskurssit ilmentävät erilaisia naisvihan piirteitä keskustelussa ja paljastavat verkkokeskustelun merkityksiä ja valtasuhteita. Voimaantuneet naiset -diskurssi ilmentää naisvihan taustalla vaikuttavaa valtataistelua ja antifeminististä vastarintaa. Naisen likainen seksuaalisuus -diskurssin avulla analysoidaan vihamielisiä puhetapoja naisen seksuaalisuudesta; naisvihan piirteinä näyttäytyvät perinteiset asenteet naisen seksuaalisuudesta. Mies uhrina -diskurssi ilmentää naisvihamielisyyden julkista pedagogiikkaa ja asettaa miehen uhrin asemaan.</p> <p>Tutkielma esittää naisvihamielisyyden suomalaisissa verkkokeskusteluissa perustuvan paljolti taistelulle vallasta; keskusteluissa uhkana koetaan naisen vallan kasvu yhteiskunnassa. Myös kokemus seksuaalisen vallan epätasaisesta jakautumisesta tulee ilmi. Naisvihamielisen puheen takana on pyrkimys palauttaa sosiaalista kontrollia ja hiljentää naisia. Maskuliinisuuden teoria on hyödyllinen viitekehys, sillä tutkimus osoittaa, että naisvihamielisyys kietoutuu maskuliinisuuteen erittäin tiiviisti. Monet naisvihamielisen keskustelun piirteistä näyttäivät kumpuavan maskuliinisuuden kokemuksen ristiriidasta. Tutkimus valaisee myös universaalia misogynian verkkoyhteisöä, jonka vaikutukset näkyvät jo selkeästi Suomessakin.</p>		
Avainsanat – Nyckelord – Keywords naisviha, misoginia, feminismi, maskuliinisuus		

Sisällysluettelo:

1. Johdanto

- 1.1 Iidan matkassa -blogi
- 1.2 Deittikulttuuri
- 1.3 Kriittinen feministinen näkökulma
- 1.4 Tutkimuskysymykset

2. Misogynia verkossa

- 2.1 Vihapuhe misogynian keinona
- 2.2 Misogynia verkkoympäristössä

3. Hegemoninen maskuliinisuus ja misogynia

- 3.1 Hegemoninen maskuliinisuus
- 3.2 Toksinen maskuliinisuus
- 3.3 Geek Masculinity
- 3.4 Miesten oikeuksien aktivismi

4. Menetrit

- 4.1 Tutkimusasetelma
- 4.2 Aineiston hankintamenetelmät
- 4.3 Aineiston analyysimenetelmät
- 4.4 Tutkimuksen luotettavuus ja eettisyys

5. Diskurssianalyysi

- 5.1 Voimaantuneet naiset
- 5.2 Naisen likainen seksuaalisuus
- 5.3 Mies uhrina

6. Johtopäätökset ja yhteenveto

6.1 Perinteiset asenteet, valtasuhteet ja vastarinta naisvihan perustana

6.2 Kamppailevat maskuliinisuudet

6.3 Tutkimuksen arviointi

6.4 Lopuksi

1. Johdanto

“Raiskausuhkauksista ja vihapuheesta on tullut painostuskeino, jota käytetään erityisesti yhteiskunnalliseen keskusteluun osallistuvien naisten vaientamiseen. Tämä on vakava uhka suomalaiselle tasa-arvolle” - Elina Multanen, Suomen UN Women jaoston toiminnanjohtaja, 2016

Naisviha ja misogyninen vihapuhe ovat lisääntyneet suomalaisessa yhteiskunnassa sekä maailmalla, tai ainakin tulleet näkyvimmäksi. Internet ja sosiaalinen media ovat osaltaan lisänneet kaikenlaista vihapuhetta ja laajentaneet julkisen keskustelun areenaa käytännössä loppumattomaksi. Myös feminismin nousu aatteena on lisännyt anti-feminististä liikehdintää ja puhetta. Misogynisen puheen nousua ei voida kuitenkaan typistää pelkästään feminismin vastaliikehdinnäksi, vaikkakin vaikuttaa siltä, että yhteiskuntien muuttuessa tasa-arvoisimmiksi, misogynia nostaa päätään, ikään kuin vastaiskuna (Manne, 2017). Misogynia verkossa on tänä päivänä katsojan silmien edessä ilman suurempaa etsimistä, arkisimmillaan Twitterissä esimerkiksi vastauksina naispoliitikkojen kannanottoihin. Mitä syvemmälle verkon syövereihin uppoutuu, sakeutuu misogynia sen paksummaksi tiloissa, jossa valvonta on vähäistä ja käyttäjäkunta yleisesti poliittisesti enemmän oikealla. Yksi tällainen suomalainen esimerkki on Ylilauta, joka taas on ottanut mallia kansainvälisistä keskustelupalstoista kuten 4chan ja Reddit.

Julkisessa keskustelussa asiaan on jo pidemmän aikaa kiinnitetty huomiota, ja asiasta on tehty myös tutkimuksia. Yksi lähivuosien ensimmäisistä ja suurimmista julkisista kohuista on ollut niin sanottu ”Gamergate” (2014), joka valotti pelialalla pinnan alla kuplivia vihamielisiä asenteita naisia kohtaan, ja oli yksi ensimmäisistä tapauksista, missä uhkailu oli massiivista, ja johti siihen, että useat naiset joutuivat lähtemään kodeistaan uhkauksien vuoksi. Gamergate näytti esimerkillään, mitä tapahtuu, kun naiset yrittävät päästä sisään miesten omimiin tiloihin kuten pelialalle. Internetkin on ollut alkujaan vahvasti miesten tila (Eckert, 2017).

2016 Suomen UN Women varoitti kannanotollaan lisääntyneestä vihapuheesta suomalaisessa yhteiskunnassa¹. 2017 toteutetussa tutkimuksessa (USA) todettiin, että naiset kokevat verkossa yli kaksi kertaa enemmän sukupuoleen perustuvaa häirintää, kuin miehet. 21% 18-29 vuotiaista naisista raportoivat kohdanneensa sukupuoleen kohdistuvaa häirintää verkossa. Euroopan Unionin toteuttama kyselytutkimus 2014 totesi, että yksi kymmenestä naisesta Euroopan Unionin sisällä raportoivat kokeneensa häirintää verkossa siitä asti kun olivat olleet 15-vuotiaita. Sama tutkimus totesi, että arviolta n. 90% ”kostopornon” uhreista ovat naispuolisia. Sen lisäksi, että naiset kokevat tutkimusten mukaan verkossa enemmän häirintää, on häirintä usein myös enemmän sukupuoleen menevää, ja sisältää hyvin usein esimerkiksi seksuaalisella väkivallalla uhkailua. (Ging, Siapera, 2018, 515.)

Syvennyn pro gradu -tutkielmassani siihen, minkälaisia naisvihan piirteitä suomalainen deittikulttuuria koskeva verkkokeskustelu sisältää. Olen valinnut tutkielman keskiöön suomalaisen bloggaajan tapauksen, ja tutkin misogynistä vihapuhetta tapauksen kautta. Tutkin myös, minkälaista maskuliinisuutta naisvihamielinen puhe rakentaa. Yhteiskuntamme normeihin, asenteisiin ja näin ollen myös tasa-arvoon vaikuttavat edelleen vanhakantaiset ajattelumallit, yhteiskunnan rakenteet ja historia. Olen valinnut tutkimuskentäkseni deittikulttuurin, joka on yksi nyky-yhteiskunnan merkittävimmistä osa-alueista. Romanttisten suhteiden etsinnässä ja muodostamisessa, sekä perheiden työnjaossa näkyvät edelleen vanhanaikaiset asenteet. Tutkimusten mukaan suomalaisten perheiden työnjaossa kotitaloustöistä naiset tekevät 68% (Pääkkönen & Hanifi 2011, 26). Kotityöt myös mielletään naistapaisiksi eli naisten tehtäväksi (Jokinen 2005, 59). Myös deittailussa vanhanaikaiset asenteet näkyvät edelleen; tutkimusten mukaan miesten odotetaan tekevän aloite online-deittailussa, miehet etsivät useammin lyhytaikaisia suhteita kuin naiset ja miehet arvottavat ulkonäköä kumppanin valinnassa korkeammalle kuin naiset (Abramova, Baumann, Buxmann, Krasnova, 2016, 5-7). Myös seksistiset asenteet ja puhutavat ovat olleet yleisesti yhteiskunnallisesti hyväksyttyjä vielä n. 100 vuotta sitten ja myöhemminkin, ja osa tänä päivänä nousseesta vihapuheesta tuntuu juontavan osittain vastarinnasta muutosta kohtaan. Seksistinen ja misogyninen puhe esimerkiksi vitsailumielessä saattaa tuntua harmittomalta, mutta se osaltaan pitää yllä vanhakantaisia asenteita ja misogynian sekä seksismin hiljaista

¹ <https://unwomen.fi/uutiset/vihapuhe-uhkaa-tasa-arvoa/>

hyväksyntää. 2016 julkaistussa brittitutkimuksessa tutkimukseen osallistuneet miehet eivät kyenneet erottamaan, olivatko heille esitetyt seksistiset lausunnot suositusta miestenlehdessä, vai tuomitun raiskaajan suusta. Toisessa tutkimuksessa miehet arvioivat seksistiset lausunnot harmittomimmiksi, jos he tiesivät niiden esiintyneen miestenlehdissä. (Hegarty, Stewart, Blockmans, & Horvath, 2016).

Tutkimus asiasta on äärimmäisen tärkeää, koska online-ympäristö ei ole yhteiskunnasta ja oikeasta elämästä irrallinen alusta, vaan kiinteä osa nykypäivän maailmaa.

Misogyniseen vihapuheeseen verkossa tulee kiinnittää huomiota, ja sitä tulee tutkia. Kansainvälisesti tiedetään myös jo tapauksia, jossa äärioikeisto ja misogyniset yhteisöt verkossa ovat toimineet ainakin osittaisina inspiraatioina äärimmäiselle väkivallalle.² Vihapuheen uhka on aina eskaloituminen väkivaltaan. Misogyninen vihapuhe myös rajoittaa naisten tilaa ja toimintaa verkossa, ja johtaa itsesensuuriin sekä jopa verkosta poistumiseen (Sunden, Paasonen, 647, 2018). Koen että tutkimukseni on tärkeää, sillä suomalaista tutkimusta aiheesta on suhteellisen vähän. Olen myös ottanut aineistooni mukaan keskustelufoorumi Ylilaudan, jota on tutkittu Suomessa vielä vähemmän, varsinkin sen kokoon ja merkittävyyteen suhteutettuna.

Suomessa esimerkiksi Sunden ja Paasonen ovat tehneet tutkimustyötä feministisestä resistanssista (2018) ja Elina Makola on tutkinut maskuliinisuuden rakentumista tietyn urheilulajin lajijulkaisussa (2003). Jukka Lehtonen, Mikko Lehtonen ja Arto Tiuhonen ovat myös tehneet tutkimusta maskuliinisuuden rakentumisesta eri näkökulmista (1999). Eliisa Vainikka julkaisi vuonna 2019, tämän pro gradun ollessa kesken, artikkelin Ylilaudasta ja naisvihasta kyseisellä alustalla. Kansainvälisesti tutkimusta aiheesta on enemmän, esimerkiksi Debbie Gingin laaja ja relevantti tutkimustyö aiheen saralta monien julkaisujen verran. Ging on tutkinut muun muassa ”Manosphereä”, eräänlaista miesten epävirallista verkkoyhteisöä, joka on relevantti tämänkin tutkimuksen kannalta (2017). Ging ja Siapera (2018) sekä Jane (2014) ovat tehneet kattavaa tutkimusta juuri verkkoon sijoittuvasta misogyniasta. Kansainvälisesti tutkimusta ylipäättään maskuliinisuudesta ja misogyniasta löytyy laajasti, etenkin feministisen tutkimuksen puolelta.

² <https://www.bbc.com/news/world-us-canada-43892189>, luettu 04.12.2019

Suomen koetaan olevan, muutamien muiden maiden ohella, yksi tasa-arvoisimmista ja edistyksellisimmistä maista ja yhteiskunnista maailmassa. Tätä systeemiä ja yhteiskunnan tasa-arvoisuutta Pohjoismaissa onkin pidetty tietyissä määrin mallina monille muille maille, ja monella saralla Pohjoismaat ovat olleet edelläkävijöitä maailmassa. Pohjoismaat ovat myös kärkisijoilla talousfoorumin sukupuolikuilun indeksissä, joka mittaa missä määrin naiset ovat saavuttaneet miehiä eri elämän osa-alueilla. (Julkunen, 2010.) Naisilla on Suomessa, kuten suurimmassa osassa Eurooppaa, kaikki samat oikeudet kuin miehillä, ja kaikki samat mahdollisuudet kuin miehillä käytännön tasolla.

Usein aito tasa-arvo ja aidot mahdollisuudet eivät kuitenkaan piile pelkästään laillisten oikeuksien tasolla, vaan syvemmillä; kulttuurissamme, tavoissamme, normeissamme ja esimerkiksi kielessämme. Se miten toimimme yhteiskunnassa ihmisinä ja miten toteutamme esimerkiksi identiteettiämme tai suhteitamme, ei synny tyhjiössä. Kaikkeen vaikuttavat osaltaan historiamme ja yhteiskunnassa vallitsevat rakenteet, tiedostimme sitä tai emme. Tämän vuoksi tasa-arvon eteen on tehtävä jatkuvasti töitä, ja siitä on pidettävä huolta. Tasa-arvo ei yletä maailman tasa-arvoisimmissakaan Pohjoismaissa aina esimerkiksi asenteiden tai normien tasolla. Tasa-arvo puhuttaa tällä hetkellä myös perinteisillä miesvaltaisilla aloilla, kuten teknologia-alalla, ja pohdittavana on, ovatko miesvaltaisten alojen tai yritysten kulttuurit naisille avoimia. Myös mahdollisuuksien tasa-arvo nousee aika ajoin esille, kun tutkitaan johtoasemien sukupuolijakaumaa Suomessa; 2015 lasketun arvion mukaan Suomessa pörssiyhtiön johdossa on kolme kertaa todennäköisemmin Juha, kuin nainen.³

1.1 Iidan matkassa -blogi

Iidan matkassa on lily.fi portaalissa julkaistava blogi, jossa 25-vuotias Iida Åfeldt kirjoittaa hyvinvoinnista, ihmissuhteista, terveydestä ja elämästään. Nykyisin Iida kirjoittaa myös äitiydestä. Ihmissuhteista ja deittailusta kirjoittaminen on ollut Iidan blogin keskiössä pitkään, muutamana muun teeman ohella. Iida kirjoittaa rehellisesti miesten tapailusta, deittisovellusten käyttämisestä sekä näiden hankaluudesta.

³ <https://www.facebook.com/naisunioni/posts/1105311842828239:0>, luettu 21.5.19

2018 maaliskuussa Iida kertoi blogissaan julkisesti olevansa raskaana. Iida kertoi blogissaan, että raskaus ei ole suunniteltu ja että hänellä on kaksi mahdollista isäehdokasta. Hän kertoi myös, että isän selvitys onnistuu vasta synnytyksen jälkeen taloudellisista syistä. Toisen blogitekstin Iida kirjoitti aiheesta 15.3.18, otsikolla ”Miten et voi tietää lapsesi isää?”. Tekstissä Iida avasi asiaa hieman lisää, esimerkiksi olosuhteita isäehdokkaaseen liittyen.

Helsingin Sanomat kirjoitti jutun aiheesta huhtikuussa 2018, jonka myötä asia nousi suuren yleisön tietoisuuteen. Asiaa kommentoitiin Helsingin Sanomien sivulla uutisen alla, Helsingin Sanomien Facebook-sivulla uutisen alla, sekä blogissa. Blogiin löysi kymmeniä kommentoijia lisää Helsingin Sanomien jutun myötä. Ensimmäinen blogikirjoitus aiheesta keräsi n. 90 kommenttia pelkästään blogiin. Toinen blogiteksti aiheesta keräsi 140 kommenttia blogiin. Asian kommentoiminen levisi myös monille muille keskustelupalstoille. Tämän tutkielman tapaustutkimuksena ovat Iidan matkassa -blogin valittujen julkaisujen saamat kommentit ja näitä julkaisuja ympäröivä keskustelu verkossa.

1.2 Deittikulttuuri

Tulen tutkielmassani käyttämään termiä deittikulttuuri merkitsemään nykyistä länsimaista tapaa tavata ihmisiä ja etsiä elämänkumppania tai hetkellistä romanttista suhdetta. Deittikulttuuri sisältää monia kirjoittamattomia sääntöjä ja vakiintuneita tapoja, esimerkiksi tavat lähestyä haluttua ”deittailun” kohdetta tai esimerkiksi aktiviteetit ensimmäisille treffeille. Deittailu on siirtynyt huomattavasti online-ympäristöön 2000-luvun vaihteen jälkeen, mikä on muuttanut deittikulttuuria huomattavasti. Yli 100 000 suomalaista käyttää deittisovellus Tinderiä, ja maailmanlaajuisesti Tinderillä on yli 50 miljoonaa käyttäjää. Tinder on länsimaiden suosituin deittisovellus, mutta muitakin sovelluksia käytetään parin etsinnässä (<https://muchneeded.com/tinder-statistics/>, luettu 23.5.19). Deittailun siirtyminen esimerkiksi Tinderiin on nostattanut huolta siitä, että naiset ja seksuaalivähemmistöt altistuvat seksuaalisesti aggressiiviselle käytökselle kasvavissa määrin (Thompson, 2018, 70). Deittikulttuuri ja parinvalinta myös puhuttavat jatkuvasti; aiheesta kirjoitetaan blogeja, kirjoja ja oppaita sekä lehtiartikkeleita.

Deittikulttuuri on myös lukemattomien elokuvien ja sarjojen aiheena. Deittailua ja seksuaalisuutta tutkittaessa puhutaankin julkisuudessa SATC-sukupolvesta, joka on jo jokseenkin vakiintunut terminä, ja viittaa Sex and the City sarjan jälkeiseen aikaan, ja naissukupolveen, jotka ovat katsoneet sarjaa nuoruudessaan.

Deittailun vertaaminen kaupankäyntiin, eli epätieteellisenäkin pidetty ”the sexual marketplace theory” (Ahuvia & Adelman, 1993), ei ole kovinkaan uusi teoria tai metafora, mutta sen voidaan nähdä vahvistuneen online-deittailun aikakaudella. Teoria on levinnyt ja kerännyt suosiota myös juuri verkossa vuosien ajan (Vainikka, 2019, 15). Seksuaalisen kaupankäynnin teoria olettaa, että miehet ja naiset käyttäytyvät etsiessään kumppania strategisesti, punniten kumppanin tarjottavia, ja positiivisia sekä negatiivisia puolia. Teorian mukaan naisten tärkein anti markkinalle on ulkonäkö, kun taas miehen varallisuus ja status. Naisen arvoa voi laskea tai nostaa edellisten seksikumppanien määrä. Teorian pohjalla on ajatus siitä, että miehellä on luonnollisesti suuremmat seksihalut, ja näin ollen mies on ostajan roolissa, kun nainen on tuote. Tutkimusten mukaan molemmat sukupolvet käyttävät markkinateorian termistöä puhuessaan online-deittailusta, ja suurin osa deittipalveluista onkin rakennettu muistuttamaan tällaista tietynlaista kauppapaikkaa. (Thompson, 2018, 71.) Myös antifeministinen liike ja esimerkiksi niin sanotut ”pick-up-artistit” ovat omaksuneet osan teorian sanastosta itselleen ja luoneet uudenlaista kielenkäyttöä tähän perustuen.

1.3 Tutkimuskysymykset

Naisviha vaikuttaa olevan nousussa ympäri maailmaa, kuten edellä on esitetty. Pyrin tässä tutkielmassa tutkimaan naisvihan luonnetta Suomessa, ja osittain rajauksen vuoksi olen valinnut tutkimuksen kentäksi deittikulttuurin. Parinvalinta ja romanttiset suhteet ovat luonnollisesti runsaasti tunteita sisältäviä elämänalueita, mikä lisää mahdollisesti myös negatiivisten tunteiden syntymisen herkkyyttä, ja näiden tunteiden vahvuutta. Haluan tutkia, miten naisvihamielisyys ilmenee juuri tässä suomalaisessa kontekstissa ja mikä toimii sen perustana. Tutkin naisvihaa myös maskuliinisuuden kokemuksen ja toteuttamisen näkökulmasta, sillä asiat ovat kiistämättä yhteydessä toisiinsa.

Pyrin vastaamaan tutkimusongelmaan seuraavien kysymyksien kautta:

1. Millaisia naisvihan piirteitä esiintyy suomalaisessa deittikulttuuria koskevassa verkkokeskustelussa?
2. Minkälaista maskuliinisuutta naisvihamielisyys rakentaa?

Tutkimukseni on verkkoviestinnän tutkimusta. Tutkimuksen teoreettinen viitekehys koostuu feministisestä mediatutkimuksesta, digitaalisen feminismin tutkimuksesta sekä hegemonisen maskuliinisuuden tutkimuksesta. Viitekehys mukailee feminististä tutkimussuuntausta kaikkienensa. Vastaan tutkimuskysymyksiin laadullisen tutkimuksen diskurssianalyysin avulla. Diskurssianalyysin määritelmä on laaja, ja osin vaihtelevakin, ja sitä on käytetty runsaasti useilla eri tavoilla ja eri tieteenaloilla. Se ei ole selkeärajaan tutkimusmenetelmä, vaan laaja teoreettinen ja metodologinen viitekehys. (Hirsjärvi & Hurme 2014, 155.) Vaihtelevasti diskursseista puhutaan myös repertuaareina, mutta diskurssin käsite sopii paremmin tutkimuksiin, joissa tutkimuksen painotus on esimerkiksi valtasuhteiden tai institutionaalisten käytänteiden tarkastelussa (Jokinen, Juhila & Suoninen, 1993, 27). Valitsemani näkökulma diskurssianalyysiin on ideologiakriittinen menetelmä. Tästä näkökulmasta diskurssianalyysillä voi yrittää paljastaa yhteiskunnallisia suhteita, jotka ovat alati läsnä elämässämme. Tekstit ja puhe ilmentävät runsaasti yhteiskunnallisia valtasuhteita, ja tästä on myös tutkimusongelmassani kyse. (Eskola & Suoranta, 1998, 203.) Aineistoni koostuu blogitekstin kommentteista, sekä kolmen eri keskustelualustan kommenttiketjuista liittyen suomalaisen bloggaajan tapaukseen.

1.4 Kriittinen feministinen näkökulma

Tämä tutkielma on kirjoitettu kriittisestä feministisestä näkökulmasta. Tämä on huomionarvoista valittujen teorioiden tarkastelemisessa. Näkökulma ei tule kuitenkaan vaikuttamaan tuloksiin. Feministinen tutkimus on oma laaja tieteenalansa, joka on haarautunut moneen eri suuntaan myöhemmissä vaiheissaan. Feministinen tutkimus tutkii feministisestä näkökulmasta muun muassa yhteiskuntaa, rakenteita, ihmisiä ja seksuaalisuutta. Feministisen teorian keskiössä ovat sukupuolen ja seksuaalisuuden

käsitteet sekä naisten ja miesten tutkiminen. Sukupuolten suhteen uudellenjärjestäytyminen on yksi aikamme suurimmista murroksista, ja siinä on myös nähtävillä suurempi modernisaatiokertomus. Feministisen teorian ja tutkimuksen historia kulkee pitkälti samoja polkuja kuin modernisaation historia, ja syy-seuraussuhteita löytyy puolin ja toisin. Feministinen teoria tarjoaa relevantteja näkökulmia erilaisiin ilmiöihin ja sitä voidaan soveltaa eri tieteenaloihin. (Julkunen, 2010.)

Suuri osa tutkielmani kirjallisuudesta voidaan nähdä lukeutuvan digitaalisen feminismin tutkimukseen. Digitaalinen feminismi ja feministinen mediatutkimus yhdistävät viestinnän tutkimusta, feminististä tutkimusta sekä digitaalisen mediaympäristön tutkimusta. Digitaalinen feminismi tarjoaa teoreettisen lähestymistavan ilmiöön, jossa online-tilat verkossa ovat edelleen kaksiteräinen miekka naisille. Toisaalta verkko tarjoaa naisille uudenlaisia tiloja itsensä ilmaisulle, mutta toisaalta taas altistaa häirinnälle. Teknologia avaa uusi mahdollisuuksia feministiselle vastarinnalle, mutta samanaikaisesti nousee esiin uusia tapoja vahingoittaa tai häiritä feminismiä. (Eckert, 2017.)

2. Misogynia verkossa

Aloitan teoreettisen viitekehyksen rakentamisen käsittelemällä misogyniaa verkossa. Aloitan tutkimalla vihapuhetta käsitteenä, josta siirryn misogyniseen vihapuheeseen. Vihapuhe on relevantti käsite verkossa tapahtuvaa misogyniaa tutkittaessa, sillä se sisältää ilmiön kanssa paljon yhtäläisyyksiä. Tämän jälkeen siirryn käsittelemään verkossa esiintyvää misogyniaa, sen muotoja, taustaa ja sen seurauksia. Kappaleessa käsitellään sosiaalisen median ja verkon erityispiirteitä misogynian synnyssä ja leviämisessä. Kartoitan aihetta käsittelevää tutkimusta monipuolisesti.

2.1 Vihapuhe misogynian keinona

Vihapuhe ei itsessään suoranaisesti ole määritelty Suomen laissa. Euroopan neuvoston ministerikomitean suosituksessa (1997) määritelmä kuuluu seuraavasti: ”Vihapuhetta ovat kaikki ilmaisumuodot, jotka levittävät, lietsovat, edistävät tai oikeuttavat etnistä vihaa, ulkomaalaisvastaisuutta, antisemitismia tai muuta vihaa, joka pohjaa suvaitsemattomuuteen. Tämä koskee niin aggressiivista suvaitsemattontaa kansalaismielisyyttä kuin vähemmistöjen, siirtolaisten, ja siirtolaistaustaisten ihmisten syrjintää ja vihamielisyyttä heitä kohtaan.” (Euroopan Ministerikomitean suositus, R 97 20)

”Hate speech is speech that vilifies, harasses, intimidates, or incites hatred toward an individual or group on the basis of a characteristic such as race, ethnicity, religion, gender, or sexual orientation. The word “speech” here refers not only to verbal inscriptions and utterances, but also to pictorial representations and symbols (..)” (Brison, 2017, 1). Vihapuhe on kielenkäyttöä, jossa on halventavia, vähätteleviä, leimaavia tai aggressiivisia asenteita tiettyä ihmistä kohtaan (Kantola, 2015, 3). Vihapuhe tähtää tuottamaan uhrille häpeää ja pelontunteita, ja tavoitteena on hiljentää vihapuheen kohde (Sunden, Paasonen, 2016, 646). Vaikka vihapuhe ei sellaisenaan ole esimerkiksi Suomen laissa rikosnimikkeenä, on se tuomittavaa, luonnollisesti eri asteittain. Näin on useissa maissa. Lähimpänä vihapuhetta ovat rikoslaissa mainitut kiihottaminen kansaryhmää vastaan (RL 19.2.1889/39. 2018, 10 luku) ja uskonrauhan

rikkominen (RL 19.2.1889/39. 2018 17 luku). Joskus vihapuhe voidaan nähdä myös kunnianloukkauksena (RL 19.2.1889/39. 2018, 24. luku) tai vainoamisena (RL 13.12.2013/879). 2018, 25. luku).

Vihapuheen tarkan määritelmän puuttuminen ja määritelmien erilaisuus vaikeuttaa politiikan tekemistä ja sekoittaa julkista keskustelua; termiä käytetään löyhästi sosiaalisessa mediassa. Euroopan Neuvoston määritelmä ohjaa termiä vahvasti rasistisen kielenkäytön suuntaan, mutta muiden määritelmien perusteella voidaan nähdä, että vihapuhe voi kohdistua myös suurempaan joukkoon, esimerkiksi naisiin. Toisaalta vihapuheen erilaiset määritelmät näyttävät myös yhtymäkohdan rasismiin ja misogynian välillä; usein näiden kahden ideologian terminologiasta löytyy yhteenliittymiä, ja kannattajat ovat samaa joukkoa. Verkossa tapahtuvan misogynian nähdään osin kumpuavan ja osin olevan täysin kietoutunut homofobiaan, transfobiaan ja rasismiin. (Sunden, Paasonen, 2016, 644.)

Vihapuheen tarkoitus on saada huomiota ja manipuloida sosiaalisia eroavaisuuksia, usein jonkin vähemmistöryhmän kustannuksella: ”Hate speech discursively constructs the in-group in extremely positive terms while also constructing the out-group in dehumanized terms, including characterizing the out-group as posing a threat to the in-group and cherished in-group values and traditions.” (Waltman, Mattheis, 2017, 3). Vihapuheen tarkoitus on yleensä joko uhkailla tai pelotella, lietsoa väkivaltaa vihattua ryhmää kohtaan tai luoda kollektiivista muistia omalle viiteryhmälle. Vihapuheen tarkoitus on myös houkutella uusia, sopivia jäseniä omaan viiteryhmään. (Waltman, Mattheis, 2017, 3.)

Vihapuhe voi myös esiintyä useissa eri muodoissa, ja näin ollen myös hämätä lukijaa naamiotumalla joksikin muuksi. Vihapuhe voi olla myös kirjallisuutta, televisiota tai musiikkia, tai se voi toimia perustuen opetukseen tai huumoriin (Waltman, Mattheis, 2017). Janen (2014) mukaan naisiin kohdistuva vihapuhe on myös lisääntynyt, ja tullut verkkoympäristössä osaksi yleiskieltä. Jane käyttää termiä ”e-bile” naisiin kohdistuvasta vihapuheesta; se on yliampuvaa, seksuaalisella väkivallalla uhkailevaa ilkeilyä, joka menee henkilökohtaisuuksiin. Misogynisella vihapuheella on vakavia vaikutuksia yksilön kannalta, mutta myös yhteiskunnan, kun vihapuhetta kokenut henkilö ei uskalla esimerkiksi käyttää verkkoa enää haluamallaan tavalla. (Jane 2014, 542.) Naisiin

kohdistuvan vihapuheen yleisimpiä piirteitä ovat, että se kohdistuu yleensä naisiin, joilla on yhteiskunnassa valtaa, ja jotka käyttävät tätä valtaa näkyvästi, se on usein anonyymia tai vaikeasti jäljitettävää, se liittyy usein misogyniaan tai homofobiaan, ja tämän johdosta mukaan tulee usein seksuaalissävytteisiä haukkumanimiä, kuten ”huora”.

Vihapuheeseen liittyy myös usein seksuaalisiin tekoihin pakottamisella uhkailua. (Jane 2014, 560.) Misogyniseen vihapuheeseen verkossa liittyy vahvasti häpeäntunteen tuottaminen uhrille, ja tätä tehdään muun muassa seksualisoimalla nainen ja naisen vartalo. Häpeä toimii vihapuheen välineenä saaden häpeään saatetut kehot ikään kuin kääntymään sisäänpäin ja pienentämään itsensä. (Sunden, Paasonen, 2016, 647.)

2.2 Misogynia verkkoympäristössä

Misogynia, suomeksi lähes suoraan käännettynä naisviha, määritellään olevan vihaa, ylenkatsumista tai ennakkoluuloja naisia kohtaan. Se näyttäytyy useilla eri tavoilla, kuten sosiaalinen syrjäyttäminen, seksuaalinen syrjiminen, vihamielisyys naisia kohtaan, miesten etuoikeus, naisten vähätteleminen, väkivalta naisia kohtaan ja naisten seksuaalinen objektivointi (Code, 2000, 346). Code sanoo: ”Naisiin kohdistuva viha on laajalle levinnyttä naisten pelkoa ja halveksuntaa, johon kuuluu institutionalisoitunutta mustamaalaamista ja syrjintää sekä väkivaltaan turvautumista vihan vahvistamiseksi” (Code, 2000, 346). Naisvihan tavoitteena on hiljentää, mutta naisvihalla voi olla myös poliittisia tavoitteita, kuten vanhoillisten arvojen levittäminen. (Vainikka, 2019, 7; Kimmel, 2013, 31). Misogynia ottaa uhrikseen naisen, ja uhkaa vihamielisillä teoilla, ellei kyseinen nainen taivu normeihin tai odotuksiin, jota hänen sukupuolelleen on asetettu. Nämä odotukset sisältävät usein oletettuja oikeuksia miehen puolella ja velvollisuuksia naisen puolelta. Usein misogynia viittaa myös uhrin luokkaan; eri sosiaalisille luokille on eri odotukset. (Manne, 2017, 14.) Merriam-Websterin sanakirja määrittelee misogynian tarkoittavan yksinkertaisesti vihaa naisia kohtaan.⁴ Seksismi terminä tarkoittaa syrjimistä ja vihaa sukupuolen perusteella, mutta nähdään useimmiten tarkoittavan myös vihaa naisia kohtaan.

⁴ <https://www.merriam-webster.com/dictionary/misogyny>, luettu 07.10.2019

Verkossa tapahtuvaa häirintää voidaan parhaiten tarkastella feminististen teorioiden avulla, jotka keskittyvät teknologiaan ja sukupuoleen. 1970-1980-luvulla miesten hallitessa lähes kaikkea teknologiaan liittyvää, ”cyberfeministit”, eli verkossa toimivat feministit, näkivät uuden mahdollisuuden verkossa ja teknologissa sukupuolten välisten erojen häivyttämiseen ja tasa-arvon kasvattamiseen. Naiset näkivät teknologian ja internetin mahdollisuutena nautintoon ja toimijuuteen, ja toiveena oli, että digitaalinen maailma häivyttäisi epätasa-arvoa ja syrjiviä sukupuolittuneita rakenteita. Nopeasti kuitenkin huomattiin, että internetin luonne toisaalla taas tarjoaa uusia tapoja vahvistaa vanhoja sukupuoli-, luokka- ja roturakenteita. (Eckert, 2017, 1285.)

Lähivuosina on noussut huolenaiheeksi verkossa kasvava sukupuoleen perustuva häirintä naisia kohtaan. Seksismi, misogynia ja häirintä rajoittavat naisia verkossa itsesäätelyn ja kokonaan poissaolon kautta. Yksinkertaisesti se, että muut henkilöt verkossa lukevat käyttäjän naiseksi sukupuoleltaan lisää todennäköisyyttä saada osakseen häirintää ja väkivaltaisia viestejä. (Eckert, 2017, 1284.) Misogynian verkossa nähdään olevan kasvanut, mutta myös tulleen näkyvämmäksi. Misogyniaa on tutkittu muun muassa videopelien maailmassa, Twitterissä, uutisartikkelien kommenttibokseissa, miesten oikeuksien aktivistien sivustoilla ja miesten huumorisivustoilla. (Thompson, 2018, 73.) 2017 toteutetussa tutkimuksessa (USA) todettiin, että naiset kokevat verkossa yli kaksi kertaa enemmän sukupuoleen perustuvaa häirintää, kuin miehet. 21% 18-29 vuotiaista naisista raportoivat kohdanneensa sukupuoleen kohdistuvaa häirintää verkossa. Euroopan Unionin toteuttama kyselytutkimus 2014 totesi, että yksi kymmenestä naisesta Euroopan Unionin sisällä raportoivat kokeneensa häirintää verkossa siitä lähtien kun olivat olleet 15-vuotiaita. Sama tutkimus totesi, että arviolta n. 90% ”kostopornon” uhreista ovat naispuolisia (Ging, Siaperä, 2018, 515). Toisessa tutkimuksessa keskustelupalstojen keskustelijat, joilla oli naisen nimeltä kuulostava nimi olivat 25 kertaa todennäköisemmin vaarassa saada uhkaavia ja seksuaalisia viestejä, verrattuna miesten nimiin (Meyer, Cukier, 2006).

Sosiaalinen media ja internet ovat edelleen miesten dominoimia paikkoja, ja myös teknologia nähdään kuuluvan miehiselle alueelle. Teknologiakulttuuri (tech culture) on sen aikojen alusta asti nähty kuuluvan maskuliinisuuden piiriin, ja näin ollen omittu pois koskemasta naisia. Tämä tekee naisten osallistumisesta kulttuuriin erittäin vaikeaa. Yhteiskunnat sisältävät seksismiä ja rasismia, jotka juontavat juurensa historiallisista

tapahtumista. Historia on luonut etuoikeuden kulttuurin tietyille ryhmille, ja tämä sama kulttuuri vaikuttaa myös internetissä. Internet on myös tällä hetkellä luotu sellaiseksi paikaksi, että se mahdollistaa vihapuheen, misogynian ja rasismien, ja niiden levittämisen ilman minkäänlaista rangaistusta. Adrienne Shaw (2014) argumentoi, että tietyt ihmiset käyttäytyvät huonosti, oli kyseessä mikä tahansa tila, jos vain voivat tehdä sen ilman rangaistusta. (Eckert, 2017, 1286.)

Nykyajan sosiaalisen median ulottuvuudet tarjoavat uusia tapoja vihapuheelle; esimerkiksi videoblogit tai blogit, joita on hankalampi myös valvoa. Myös erilaiset keskusteluforumit ovat ottaneet eriäviä kantoja valvontaan ja vihapuheen sensurointiin. Twitterissäkin vastuu on pitkälti käyttäjillä, sillä twiittejä syntyy niin valtava määrä sekunnissa, että kokonaisvaltainen valvonta on mahdotonta. Uutissivustotkin ovat pohtineet viime vuosina kommentointikenttensä valvontaa juuri vihapuheen takia, ja osa yrityksistä on päättänyt poistamaan kommentointimahdollisuuden kokonaan tiettyjen aihepiirien uutisista. Helsingin Sanomat taas testaa tällä hetkellä omalla nimellä kommentointia tiettyjen aiheiden uutisten kohdalla.

Valtava osa vihapuheesta tapahtuu nykyisin internetissä, kuten uutisten kommenttikentissä, foorumeilla, kyselypalstoilla ja sosiaalisissa medioissa kuten Facebook ja Twitter. Syitä on monia ja ne ovat selkeitä; internet ja sosiaaliset mediat ovat integroituneet osaksi ihmisten elämää ja ne ovat lähes alati läsnä. Internet antaa myös mahdollisuuden anonyymiteettiin, tai ainakin mahdollisuuden sanoa asioita sanomatta niitä niin sanotusti ”päin naamaa”. Internet aktivoi myös alustana; jokainen voi löytää internetistä vastakaikua omille ajatuksilleen ja vastaanottavan viiteryhmän itselleen täynnä samankaltaisia yksilöitä (Waltman, Mattheis, 2017, 13.) Algoritmit myös suosivat näitä niin sanottuja ”filterikuplia” (Bozdag, van den Hoen, 2015, 149; Pariser, 2011).

Viha myös yhdistää, ja vihan tunnetta hyödynnetään runsaasti esimerkiksi Yhdysvaltojen mediassa. Viha on tunne, joka etsii ulospääsyä; vihaisena tuntee olevansa osallinen jostakin. Ilmiö on siirtynyt perinteisestä mediasta paljolti verkkoon ja tiettyjen yhteisöjen blogeihin. Maskuliinisuus ilmenee raivon hyödyntämisessä sitä kautta, että vihan synnyttämiseksi ei-maskuliinisina pidetyt tunteet kuten huoli tai suru pyritään

kääntämään vihaksi. Vihalle tarvitaan usein myös kohde; misogynisissa yhteisössä täksi kohteeksi tarjotaan nainen. (Vainikka, 2019, 4.)

Sosiaalinen media on radikaalisti lisännyt antifeminististen ideologioiden ja ajatusten leviämistä internetissä, eri ryhmissä, eri alustoilla ja yli maantieteellisten rajojen. Hyperlinkit, ”repostamisen” mahdollisuus, bloggaaminen, memet ja videosisällöt ovat kiihdyttäneet huomattavasti näiden ideologioiden leviämistä, ja myös niiden samanlaistumista. On tärkeää huomata myös, että sosiaalinen media ja verkko eivät pelkästään kiihdytä olemassa olevia misogynian muotoja, vaan luovat uusia, jotka perustuvat vahvasti uusien teknologioiden erikoisominaisuuksille. (Ging, Siaperä, 2018, 516.) Yksinkertaisesti hyperlinkkaamisen mahdollisuus internetissä ja sosiaalisessa mediassa on nopeuttanut ja lisännyt ideologioiden leviämistä voimakkaasti. Manosfääriin, minkä voidaan nähdä olevan tietyllä tavalla misogynian kotipaikka verkossa, toiminta ja yhteisöllisyys perustuvat hyperlinkkaamiseen. Yksi havainnollistavimmista esimerkeistä tästä on Redditistä lähtöisin oleva ”Red Pill -terminology”, eli tietyn keskusteluketjun oma terminologia, jonka voidaan nähdä levinneen ympäri verkkoa ja manosfääriin sivuja. (Ging, 2017, 8.) Sanasto on levinnyt myös Suomeen, ja se tulee esille myös myöhemmin tutkielmassa.

Sosiaalinen media on myös muuttanut misogynian ja miesten oikeuksien aktivismin luonnetta; nykyisellään se on todella radikaalia ja usein henkilökohtaisuuksiin menevää. Kielenkäyttöön ovat normalisoituneet termit kuten ”cum dumpster” (spermaroskis), ”feminazi” (feministinati), ”cunt” tai ”femtard” (johdettu sanasta retard). (Ging, 2017, 8.)

Kriittistä feminististä näkökulmaa edustavat teoriat ovat ehdottaneet, että seksuaalinen ahdistelu ja seksuaalinen väkivalta ovat kurinpidon tai sosiaalisen kontrollin keinoja, ja tämä koskee myös verkossa tapahtuvaa häirintää. Jotkut tutkijat näkevät, että misogynian nousu on suoraan kytköksissä feminismin nousuun ja tietynlaiseen trendiytymiseen esimerkiksi sosiaalisessa mediassa, koska tämä nähdään uhkana perinteiselle maskuliinisuudelle ja miehille. (Thompson, 2018, 74.) Tämä on näkyvillä myös suomalaisessa verkkokeskustelussa.

Nouseva misogynia on näkyvillä myös deittikulttuurissa itsessään, kun tutkitaan erilaisia deittailusovelluksia, kuten Tinder. Misogynia on jo niin yleinen ilmiö deittikulttuurissa, että se on synnyttänyt oman vastamediansa, esimerkiksi yhteisöt nimeltä ”Bye Felipe” tai ”Tindernightmares”. Molemmat ovat pääosin Instagramissa toimivia sivuja, joille ihmiset saavat lähettää näytönkaappauskuvia deittailusovelluksissa saamistaan viesteistä. Kumpikaan tileistä ei katso sukupuolta, mutta suurin osa häiriköivistä viesteistä on miesten kirjoittamia naisille. Viesteistä on tunnistettavissa tietynlainen retoriikka, jota on tutkittu. Häiritseviä viesteistä deittipalveluissa on tunnistettu kaksi erilaista diskurssia: ”ei tarpeeksi kuuma” ja ”puuttuva hyväksyntä”. (Thompson, 2018, 75.) Ensimmäinen diskurssi on usein tunnistettavissa viesteistä, jos nainen ei vastaa, tai vaihtoehtoisesti kieltäytyy miehen ehdotuksesta esimerkiksi treffeihin tai yhdyntään. Tällöin mies haukkuu naisen verbaalisesti, usein viittaamalla naisen painoon tai ulkonäköön yleisesti. Diskurssiin sisältyy myös oletus epähaluttujen naisten epätoivoisuudesta seksuaalisilla markkinoilla, ja odotuksesta miten näiden naisten tulisi käyttäytyä. (Thompson, 2018, 76.) Toinen diskurssi, eli puuttuvan hyväksynnän diskurssi, on näkyvissä usein heti viestiketjun alussa. Näissä tapauksissa mieshenkilö aloittaa viestittelyn seksuaalisella ehdotuksella tai seksuaalisella fantasialla, kysymättä naiselta lupaa. Usein viestittely johtaa miehen torjumiseen, joka lisää seksuaalisävytteistä haukkumista tai seksuaaliväkivallalla uhkailua. (Thomson, 2018, 80.)

3. Hegemoninen maskuliinisuus ja misogynia

Tässä kappaleessa teen katsauksen kirjallisuuteen maskuliinisuudesta ja erityisesti hegemonisen maskuliinisuuden käsitteestä. Hegemoninen maskuliinisuus on hyödyllinen käsite misogynian tarkastelemiseen, sillä misogynian toteuttamisen syyt kietoutuvat usein maskuliinisuuden toteuttamiseen. Sukupuoli on toistolle rakentuva performanssi (Butler 1999, 33, 178), jota ilmennetään erilaisissa arkisen elämän tilanteissa.

Hegemonisen maskuliinisuuden toteuttaminen voidaan nähdä siis osana miehisen sukupuolen toteuttamista toiston kautta. Tarkastelen kappaleessa myös tätä suhdetta.

3.1 Hegemoninen maskuliinisuus

Vainikka kiteyttää hegemonisen maskuliinisuuden käsitteen seuraavasti: ”Käsite hegemoninen maskuliinisuus viittaa siihen, miten kussakin kulttuurissa on olemassa hallitsevassa asemassa oleva, yhteiskunnallisesti hyväksytty maskuliinisuuden muoto” (Vainikka, 2019, 8). Hegemoninen maskuliinisuus tarkoittaa tämänhetkisen tutkimuksen valossa terminä yksinkertaistettuna normatiivista tapaa olla mies. Hegemoninen maskuliinisuus on toiminnan kaava, joka mahdollistaa miesten ylivallan ja alistamisen naisia kohtaan jatkuvan. Hegemoninen maskuliinisuus on erotettu muista maskuliinisuuksista, ja tämä onkin termin yksi hyödyllisimmistä ulottuvuuksista; muiden maskuliinisuuksien olemassaolon, ja niiden välisen hierarkian, tiedostaminen. Mielenkiintoista hegemonisessa maskuliinisuudessa on se, että se on, tai on ainakin ollut, vallitseva ja normatiivinen käsitys siitä millainen miehen tulee olla, mutta ei vallitseva käytäntö. Vain pieni osa miehistä käytännössä käyttäytyy, tai täyttää hegemonisuuden maskuliinisuuden tunnusmerkit. Se kuitenkin samaan aikaan toimii vertailukuvana kaikelle maskuliinisuudelle (Connel & Messerschmidt 2005, 833.)

Hegemoninen maskuliinisuus ei ole miesten tai poikien jokapäiväisessä elämässä yleisimmin toteutettu miehisyyden muoto, vaan näkyy enemmänkin esimerkiksi maskuliinisten ihailun kohteiden kautta, kuten mieskilpaurheilijat (Connel & Messerschmidt 2005, 846). Hegemoninen maskuliinisuuden on esitetty olevan maskuliinisuuden muoto tai sukupuolikäytäntöjen määritelmä, joka toimii kontrastina muille vähemmän hallitseville tai alistaisille maskuliinisuuden muodoille. Hegemonisen

maskuliinisuuden käsite on toiminut laaja-alaisesti hyväksyttynä ja paljon sovellettuna teoriana tutkia miehiä 90-luvulta (Hearn, 2004, 55-56).

Käsitteen vastaanotto on ollut ristiriitainen. Vaikka osa kritiikistä on aiheellista, on teoriassa myös paljon hyödyllisiä, oivaltavia ja aikaa kestäviä ominaisuuksia, mukaan lukien teorian perusajatus. Käsitteen fundamentaalinen ajatus siitä, että maskuliinisuuksia on erilaisia ja niillä on hierarkia, on kestänyt tarkastelua jo yli 20 vuoden ajan.

Maskuliinisuuden malleja on tunnistettu runsaasti monissa eri tutkimuksissa, eri maissa ja erilaisissa kulttuurillisissa konteksteissa (Connel, Messerschmidt 2005, 846).

Maskuliinisuuksien hierarkia on hegemonian kaava, ei yksinkertainen voimankäyttöön perustuvan dominanssin kaava. Hegemoninen maskuliinisuus on myös kykeneväinen muutokseen, toisin kuin usein ajatellaan. (Connel, Messerschmidt 2005, 846.)

Hegemonisen maskuliinisuuden käsite on esitelty ensimmäisen kerran julkaisussa 1983, joka käsitteli kolmen artikkelin avulla miesten maskuliinisuutta, patriarkaattia sekä tyttöjen ja poikien välisiä eroja Australiassa toteutetussa empiirisessä tutkimuksessa (Connel, Messerschmidt 2005, 830). Kouluissa toteutettu tutkimus (Kessler, 1982) tarjosi merkittävää empiiristä tietoa kouluissa vallitsevista hierarkioista, jotka kietoutuivat sukupuolen ja luokan ympärille (Connel, Messerschmidt 2005, 830).

Itse hegemonian käsite on kehitetty alkuperäisesti suurilta osin Marxisin aatteen sisällä. Hegemonian käsite tarjoaa keinon käsitellä kaiken kattavia ideologioita arjen ja itsestäänselvänä pidettyjen asioiden tasolla (Hearn, 2004, 53). Hegemonisella maskuliinisuudella on ensimmäisessä käyttötarkoituksessaan viitattu patriarkaalisen systeemin hegemoniaan ja maskuliinisuuden suhteeseen tässä systeemissä (Hearn, 2004, 56). Käsitteen kehitys jatkui 80-luvulla, ja artikuloitiin uudelleen vuonna 1985 artikkelissa "Towards a New Sociology of Masculinity" (Carrigan, Connell & Lee 1985), josta tuli myöhemmin hegemonisen maskuliinisuuden siteeratuin lähde. Mukaan maskuliinisuuden tutkimukseen tuli kyseisen artikkelin myötä homoseksuaalisten miesten aktivismi ja homoseksuaalisten miehiä käsittelevä kirjallisuus ja tutkimus. Artikkelin ehdotti useiden maskuliinisuuksien ja valtasuhteiden mallia. Artikkelin kritisoivat myös aiempaa maskuliinisuuden tutkimusta. (Connel & Messerschmidt 2005, 831.)

Maskuliinisuutta ja miehisyyttä on tutkittu ennen hegemonisen maskuliinisuuden käsitettä ja sukupuolentutkimustakin kriittisestä näkökulmasta. Ennen hegemonisen maskuliinisuuden käsitettä käytössä oli laajalti teoria miesten sukupuolen rooleista (”male sex role”). Teoria tunnisti maskuliinisuuden sosiaalisen ulottuvuuden ja mahdollisuudet miehisen käytöksen muuttamiseen. (Hacker, 1957.) 70-luvulla nousussa ollut teoria tunnisti ”miehen roolin” olevan vahvasti syypäänä miesten alistavaan käytökseen, ja tarjosi ensimmäisen teoreettisen pohjan antiseksistiselle miesliikkeelle. Myöhemmin miehen rooli -teoriassa tunnistettiin kuitenkin runsaasti virheitä, ja osittain tämän teoriapohjan perustuksista syntyi hegemonisen maskuliinisuuden tutkimus. (Connel & Messerschmidt 2005, 831.) Käsitteen ja teorian muovautumiseen vaikuttivat myös vahvasti empiirinen tutkimus ja psykoanalyttisen tutkimuksen kenttä (Connel & Messerschmidt 2005, 832). Maskuliinisuutta on sellaisenaan tutkittu lähes kaikilla tieteenaloilla.

Vasta määriteltyä käsitettä käytettiin useilla eri tieteenaloilla avuksi tutkimuksessa, ja se toi hyödyllisiä ulottuvuuksia tutkimukseen. Kasvatustieteen alalla hegemonisen maskuliinisuuden käsite auttoi ymmärtämään luokkahuoneen tasapainoa ja esimerkiksi poikien välistä kiusaamista. Käsitettä käytettiin myös kriminologian alalla tutkimaan tietynlaisten rikosten sukupuolipainotteisuutta, ja syitä tähän. Hegemonisen maskuliinisuuden käsitettä käytettiin myös tutkimaan miehiä koskevia mediarepresentaatioita, ja esimerkiksi niiden hyödyntämiä urheilun ja sodan kuvastoja. Kaupallinen kilpaurheilu on hegemonisesti maskuliinisten representaatioiden keskiössä, erityisesti lajit, joissa urheilijat ottavat yhteen välillä väkivaltaisestikin. Näiden lisäksi hegemonisen maskuliinisuuden käsitettä hyödynnettiin myös miesten terveyden tutkimisessa. Käsite tuli hyödylliseksi esimerkiksi miesten loukkaantumisia ja kipua tutkittaessa; sillä miehen on perinteisesti nähty olevan vaikea ilmaista loukkaantumista tai kipua. (Connel & Messerschmidt 2005, 833.) Suurilta osin käsite ja sen soveltaminen on ollut hyödyllistä ja tutkimuskenttää rikastavaa, ja paljastanut sekä avannut hegemonian mekanismeja (Connel & Messerschmidt 2005, 834-835).

Edellä mainittujen alojen lisäksi käsitettä hyödynnettiin monella muulla alalla, ja käsite levisikin nopeasti 80-luvulta 2000-luvulle. Käsitettä käytettiin suhteellisen pienestä empiirisestä pohjasta huolimatta laajana kehyksenä useassa tutkimuksessa, joka koski miehiä tai maskuliinisuutta, ja sitä sovellettiin runsaasti käytännön ongelmiin,

kulttuuriset kontekstit usein unohtaen. Siksi käsite on kerännyt myös oman osansa kritiikkiä (Connel, Messerschmidt 2005, 835).

Yksi kritiikin aiheista on se, että käsitteen tulisi keskittyä aikaisemman sijaan enemmän miesten hegemoniaan, ei hegemoniseen maskuliinisuuteen. Kritiikki ehdottaa siirtymistä tutkimaan miehiä, sukupuolena ja toimijoina. Tutkimalla miesten hegemoniaa (”hegemony of men”), voidaan tutkia asiaa kahdesta näkökulmasta; miehet ovat sukupuolisysteemin tuottama sosiaalinen kategoria, mutta myös hallitseva joukko yksittäisiä toimijoita, jotka toteuttavat näitä sosiaalisia normeja. Tutkimuksen tulisi tarkastella enemmänkin jokapäiväisiä ja itsestäänselvyyksinä pidettyjä hallitsevia rakenteita ja voimia, jotka mahdollistavat miesten ylivallan, ja näiden suhdetta naisiin, lapsiin sekä toisiin miehiin. (Hearn, 2004, 59.)

Kritiikkiä on esitetty myös siitä, että koko maskuliinisuuden käsite on virheellinen, ja tätä on argumentoitu kahdesta eri näkökulmasta. Realistinen näkökulma kritisoi sitä, että maskuliinisuuden käsite on hatara ja epäselvä, poststruktuurilinen näkökulma taas näkee, että maskuliinisuuden käsite on ongelmallinen, sillä se ylikorostaa miesten luonteenpiirteitä ja luo virheellistä yhteenkuuluvuuden tunnetta (Connel, Messerschmidt 2005,836). Maskuliinisuuden käsitettä on myös tästä näkökulmasta kritisoitu siitä, että se osin perustuu heteronormatiiviseen käsitykseen sukupuolesta, jossa sukupuolia on vain kaksi, ja ne ovat muuttumattomia (Connel, Messerschmidt 2005,836). Hegemonista maskuliinisuutta voidaan myös tarkastella kuitenkin siitä näkökulmasta, että se on sukupuolen toteuttamista (Butler, 1999).

Toinen laaja kritiikki keskittyy osin myös käsitteen epäselvyyteen. Käsitteen kehityksen alusta alkaen on kysytty tasaisin väliajoin, kuka hegemonista maskuliinisuutta toteuttaa tai kuka on sen ruumiillistuma, ja vastaus on aina jokseenkin epäselvä. Käsite johtaa kritiikin mukaan epäjohdonmukaisiin päätelmiin, sillä joskus se tarkoittaa jotakin tiettyä maskuliinisuuden tyyppiä, ja joskus sillä tunnutaan viittaavan tapaan toteuttaa maskuliinisuutta, joka on sillä hetkellä kaikista voimakkain. (Connel, Messerschmidt 2005, 838.) Käsitettä on myös kritisoitu siitä että hegemonisen maskuliinisuuden käsitteessä, kuten monessa muussa teoreettisessa käsitteessä, hukataan itse subjekti, mies (Connel, Messerschmidt 2005, 841).

Vaikka käsite sisältää ongelmia, ja on saanut osakseen kritiikkiä, on se silti onnistunut avaamaan ainutlaatuisia näkökulmia maskuliinisuuden ja miesten tutkimukseen. Ajatus monista eri maskuliinisuuksista on erittäin toimiva työkalu maskuliinisuuksien, identiteettien ja esimerkiksi miehisten stereotyyppien tutkimiseen. Monet kritiikeistä ovat myös luonteeltaan sellaisia, joita monet sosiologian käsitteet ja teoriat saavat usein osakseen; ongelmina ovat usein häilyvyys ja abstraktius.

2.1 Toksinen maskuliinisuus

Toksinen maskuliinisuus on terminä runsaasti käytetty myös julkisessa keskustelussa, osin popularisoiden. Termi vaikuttaa olevan peräisin maskuliinisuuden tutkimuksesta 90-luvulta, ja viittaa äärimmäiseen ja vahingolliseen maskuliinisuuden toteutukseen käytöksen kautta (Karner, 1996, 66). Termiä on alun perin käytetty tutkiessa maskuliinisuutta ja miehiä, eikä niinkään naisiin tai feminismiin liittyen. Toksinen maskuliinisuuden aiheuttama käytös on vahingollista alkuperäisen analyysin mukaan juuri ensisijaisesti miehille. (Karner, 1996, 77.) Psykoanalyttisessa kontekstissa sitä on käytetty kuvaamaan miesten tarvetta kilpailla ja dominoida aggressiivisesti, mutta myös maskuliinisuuden ongelmallisimpia taipumuksia miehissä (Kupers 2005, 713). Se on myös osin liitetty hegemoniseen maskuliinisuuteen ja esitetty että toksinen maskuliinisuus on hegemonisen maskuliinisuuden toteuttamista huonoimmillaan (Ging, 2017, 3).

Akateemisesti käsitettä ei ole kovinkaan paljon käytetty, vaan termi on enemmänkin julkisuudessa popularisoitu käsite kuvaamaan hegemonisen maskuliinisuuden haittapuolia, ja tarkoittaa usein hegemonista maskuliinisuutta. Julkisessa keskustelussa toksisesta maskuliinisuudesta puhuttaessa viitataan usein yhteiskunnan rakenteisiin, joiden vuoksi miehelle tarjolla olevat roolit ovat ahtaat. Akateeminen tutkimus on osoittanut, että ahtaat sukupuoliroolit miehille ovat yhteydessä misogyyneisten asenteiden syntyyn (Reeser, 2010; Courtenay, 2000; Connell, 1995; Kaufman, 1996). Kun miehet eivät löydä yhteiskunnallisesti hyväksyttyjä väyliä tunteidensa ilmaisemiseen, tunteet purkautuvat useimmiten ulos vihana. Osa vihasta suuntautuu miestä itseään kohtaan, mutta osa suuntautuu usein naisiin. (Kaufman, 1987, 12.)

2.2 Geek Masculinity

Yksi verkossa tapahtuvaan häirintään, misogyniaan ja miesten aktivismiin vahvasti liitetty termi on 'geek masculinity', eli nörttimaskuliinisuus, ja on siis edellä kuvatun käsityksen mukaan yksi vaihtoehtoisista maskuliinisuuksista. Termi kuvaa sukupuoleen perustuvan subjektiivisuuden muotoutumista, jossa miehen maskuliinisuus perustuu tietyllä tapaa teknologiselle osaamiselle. Termi johtaa juurensa stereotypiaan miespuolisesta ohjelmoijasta tai insinööristä, joka on sosiaalisesti yksinäinen, mutta nerokas mieleltään. (Salter, 2017, 250.) Stereotypisesti nörttimaskuliinisuutta toteuttava mies on älyllisesti lahjakas, mutta sosiaalisesti ei. Älykkyys voi olla monenlaista, mutta stereotypisesti mies on juuri teknologisesti lahjakas, pitää tietokonepeleistä, scifistä ja roolipeleistä. (Almog, Kaplan, 2015, 21). Sen ovat ottaneet omakseen miehet ja pojat, jotka etsivät vaihtoehtoista tapaa toteuttaa maskuliinisuuttaan, ja jotka eivät koe hegemonista, miehekästä ja esimerkiksi urheilullista tapaa olla mies, omakseen. Nörttimaskuliinisuudessa maskuliininen identiteetti, itsetunto ja sosiaalinen pääoma rakentuu teknologisen erityisosaamisen kautta. Nörttimaskuliinisuus sisältää tietynlaisen uhriutumisen ja toiseuden aspektin, mikä johtaa usein dominanssin esittämiseen teknologisen osaamisen kautta. Lisäksi naiset ja tytöt eivät usein ole tervetulleita tämän kulttuurin sisään, juuri näiden syiden vuoksi. (Salter, 2017, 250.)

Nörttimaskuliinisuudessa on paljon ominaispiirteitä hegemonisen maskuliinisuuden kanssa; vahva rationaalisuuden ja teknologisen osaamisen arvostaminen, sekä siitä myös puuttuu paljon traditionaalisen feminiinisuuden piirteitä. Samoin se on etuoikeutettujen yhteisö, jättäen ulos useita ryhmiä, kuten hegemoninen maskuliinisuus. Samaan aikaan siitä kuitenkin puuttuu useita hegemonisen maskuliinisuuden arvottamia piirteitä. Tämä ristiriita hegemonisen maskuliinisuuden kanssa, ikään kuin välitila, saattaa ajaa nörteiksi stereotypisoidut miehet etsimään vaihtoehtoisia tapoja toteuttaa maskuliinisuutta ja seksuaalisuutta, kuten viettely-yhteisöt. (Almog, Kaplan, 2015, 21.) Usein, ei tosin aina, nörttimaskuliinisuuteen liittyy myös vahva misogyninen kehys, joka liittyy juurikin samaiseen ulkopuolisuuden tunteeseen, ja siihen, että usein hegemonisen maskuliinisuuden nähdään olevan se maskuliinisuus, jolla saa herätettyä vastakkaisen sukupuolen kiinnostuksen. Incel-kulttuurilla (involuntary celibacy) ja nörttimaskuliinisuudella voidaan nähdä olevan runsaasti yhtymäkohtia. Usein nörttimaskuliinisuuteen tai johonkin muuhun vaihtoehtoiseen maskuliinisuuteen

samaistuvat pojat ja miehet etsivät myös toisenlaisia maskuliinisuuden toteutuksia, joihin esimerkiksi laajalti levinnyt miesten oikeuksien aktivismi (MRA) ja ”Manosphere” vastaavat. (Mountford, 2018, 3.)

2.3 Miesten oikeuksien aktivismi

Meninismi, tai miesten oikeuksien aktivismi, on ollut lähivuosina suosioltaan nousussa erityisesti Yhdysvalloissa, mutta myös globaalisti. Osa tutkimuksesta esittää että se on erityisesti syntynyt ikään kuin vastustamaan feminismiä, mutta asiasta ei ole teoreettista yksimielisyyttä. Alkujaan 70-luvulla toisen aallon feminismin inspiroimana syntynyt miesten vapautusliike hajosi nopeasti kahteen haaraan, feministiseen ja anti-feministiseen. (Ging, 2017, 2.) Haaroja liikkeessä on tänäkin päivänä useita, ja liike ei ole kovinkaan organisoitu. Osa miesten oikeuksien aktivismista keskittyy poliittisiin ongelmiin hillitymmällä tavalla, osa aktivismista on suurilta osin verkossa tapahtuvaa kampanjointia feminismiä, ja naisia, vastaan. Tässä tutkielmassa olen keskittynyt anti-feministiseen miesten oikeuksien liikkeeseen.

Yhdysvaltalaisen miesten oikeuksien aktivismin, joka myöhemmin levinnyt myös globaalisti, keskiössä on verkossa toimiva yhteisö ”Manosphere”. Termiä on käytetty alunperin 2009 kuvaamaan ilmiötä, ja sen jälkeen se adoptoitiin nopeasti median sekä yhteisön itsensä toimesta. Manosfääriä on vaikeaa määritellä tarkasti, koska rajat ovat häilyvät. Se on käytännössä joukko keskustelualustoja, verkkosivuja ja blogeja, jotka käsittelevät ”miesten oikeuksia” ja miesten asioita sekä kiinnostuksenkohteita. Manosfääriin kuuluu useita eri hahmoja, alustoja ja aatteita. Manosfäärin politiikan keskiössä on ”Red Pill” -filosofia. Filosofian ja nimen ytimessä piilee lainaus suositusta Matrix elokuvasta 2000-luvulta. Elokuvassa päähenkilölle tarjotaan sinistä ja punaista pilleriä, punaisen ollessa se, joka näyttää maailman sellaisena kuin se todella on. Päähenkilö nielaisee punaisen pillerin, ja näkee maailman täysin uudessa valossa. Tämä on idea myös Red Pill -filosofian takana; miesten valta asema on pikkuhiljaa pienentynyt ja pienentynyt modernisaation myötä, ja naisilla on oikeastaan kaikki valta, pääosin seksin kautta. Miesten tulee ”nielaista punainen pilleri” ja nähdä maailma sellaisena kuin se on, voidakseen menestyä siinä maailmassa. Nielaistuaan pillerin mies voi alkaa elämään olosuhteet huomioon ottaen, ja kehittymään paremmaksi mieheksi kaikilla

elämänsä osa-alueillaan; niin sanotuksi Alpha-mieheksi. (Ging, 2017, 3.) Red Pill filosofiaan kuuluu myös oma jargoninsa, joka on äärimmäisen misogynista. Filosofia ja miesten oikeuksien aktivismi tällaisenaan on myös levinnyt globaalisti sosiaalisen median avustuksella (Ging, Siaperä, 2018, 516).

Manosfääriä miesten aktivismina ei ole tutkittu vielä kovinkaan paljon, vaikka se vaikuttaa olevan kasvavissa määrin laajalle levinnyt ideologia. Miesten oikeuksien aktivismia on tutkittu enemmänkin printtitekstin tasolla, mutta online-presenssi on jäänyt paljolti huomiotta. (Van Valkenburgh, 2018, 2.) Kuten aiemmin mainittu, miesten aktivismi on aatteena hajanainen ja suhteellisen epäorgansoitunut, mutta yksi sen järjestäytyneimmistä ääriilikkeistä vaikuttaa olevan juurikin manosfääri. Ideologia on laajalle levinnyt, ja pohjaa jopa tieteeseen joitakin perusajatuksiaan. Manosfäärin ideologia pohjaa evoluutiopsykologiaan ja sen kaikista äärimmilleen vietyihin teorioihin; ideologian pohjalla on ajatus siitä, että ihmisen käytös on essentialisesti täysin muuttumattomia ja suoraan kytköksissä biologisiin tekijöihin. (Van Valkenburgh, 2018, 6.) Alkuperäisen Red Pill -ketjun ohjeissa kehoitetaan lukijaa tutustumaan aluksi evoluutiopsykologiaan ymmärtääkseen paremmin ideologian ajatuksia (Van Valkenburgh, 2018, 8). Jos manosfääriä tarkastellaan osana nykypäivän miesten oikeuksien aktivismia, on huomionarvoista, että se sisältää valtavan määrän äärimmäistä misogyniaa ja seksismiä.

Suomessa tämän uudenlaisen miesten oikeuksien aktivismin ja manosfäärin ajatuksia voi nähdä selvimmin Ylilauta-foorumilla. Ylilaudan keskusteluissa jaetaan todella paljon linkkejä, lainauksia ja videoita amerikkalaisista viettely- ja maskulinistiblogeista, ja näiden kautta keskusteluun tulee suoraan evoluutiobiologian teorian sävyjä. (Vainikka, 2019, 11.) Jaetut materiaalit ovat eräänlaista julkista pedagogiikkaa, joiden kautta nuoria miehiä koulutetaan miesten keskinäiseen yhteisöön, jonka keskiössä on naisviha (Vainikka, 2019, 11; Giroux, 2000).

4. Metodiluku

Tutkielmani analyysin kohteena on verkkokeskustelu Iidan matkassa -blogin julkaisuun liittyen. Perehdyn siihen, millaisia naisvihan piirteitä esiintyy suomalaisessa deittikulttuuria koskevassa verkkokeskustelussa. Tutkimus on tehty tutkimalla kolmeen blogikirjoitukseen liittyviä keskusteluja diskurssianalyysin avulla. Mukana aineistossa on myös blogikirjoituksesta uutisoivien artikkeleiden keskustelua, sekä erillisellä keskustelupalstalla käytyjä keskusteluja blogikirjoituksiin liittyen.

Tässä kappaleessa esittelen aineistoni ja analyysimetodini. Esittelen tarkasti aineistonkeruuprosessin ja analyysin vaiheet. Lisäksi perustelen aineiston ja analyysimetodin valintaa, sekä pohdin tutkimuksen etiikkaa sekä luotettavuutta.

4.1 Tutkimusasetelma

Tutkimuksessani olen käyttänyt laadullista tutkimusmetodia, diskurssianalyysia, sillä koin, että se sopii parhaiten aineistooni ja tutkimusongelmani ratkaisemiseen. Laadullisen tutkimuksen keskiössä ovat merkitykset, jotka ilmenevät erilaisilla tavoilla (Varto 1992, 24). Seuraavaksi perustelen metodin valinnan.

Laajimmillaan diskurssianalyysi tarkoittaa kaikkea kielen sosiaalista ja kognitiivista tutkimusta, esimerkiksi tekstiä, puhetta tai kielenkäyttöä kaikista mahdollisista näkökulmista. Diskurssianalyysin määritelmä on laaja, ja osin vaihtelevakin, ja sitä on käytetty runsaasti useilla eri tavoilla ja eri tieteenaloilla. Se ei ole selkeärajainen tutkimusmenetelmä, vaan laaja teoreettinen ja metodologinen viitekehys, ja tässä voidaan nähdä piilevän toisaalta yksi menetelmän heikkouksista. (Hirsjärvi & Hurme 2014, 155.) Joskus diskursseista puhutaan myös repertuaareina, mutta diskurssin käsite sopii paremmin tutkimuksiin, joissa tutkimuksen painotus on esimerkiksi valtasuhteiden tai institutionaalisten käytänteiden tarkastelussa (Jokinen, Juhila & Suoninen, 1993, 27).

Eskola ja Suoranta selittävät: ”Diskurssianalyysissa etsitään tekstin merkitysten sijasta sitä, miten merkityksiä tekstissä tuotetaan” (Eskola & Suoranta, 1998, 195). Juuri tämän

vuoksi diskurssianalyysi sopii tutkimusongelmaani; selvitin millaista naisvihaa verkkokeskustelut ilmentävät ja rakentavat. Diskurssianalyysillä voidaan tutkia yksityiskohtaisesti sitä, miten kielenkäyttö tuottaa sosiaalista todellisuutta erilaisissa sosiaalisissa käytänteissä (Eskola & Suoranta, 1998, 196). Diskurssianalyysin yksi eduista korostuu anonyymin verkkokeskustelun tarkastelussa; vaikka kirjoittajat saattaisivat esimerkiksi valehdella tai ”trollata”⁵, tekstejä voidaan silti analysoida, sillä kommentit ovat sosiaalisen todellisuuden tuottamista tarkoitukseltaan huolimatta (Eskola & Suoranta, 1998, 197).

Valitsemani näkökulma diskurssianalyysiin on ideologiakriittinen menetelmä. Tästä näkökulmasta diskurssianalyysillä voi yrittää paljastaa yhteiskunnallisia suhteita, jotka ovat alati läsnä elämässämme. Tekstit ja puhe ilmentävät runsaasti yhteiskunnallisia valtasuhteita, ja tästä on myös tutkimusongelmassani kyse. (Eskola & Suoranta, 1998, 203.) Erilaiset merkityssysteemit eivät rakenna myöskään todellisuutta itseriittoisesti, vaan toimivat intertekstuaalisesti myös aina suhteessa toisiinsa, usein myös kamppailien keskenään (Jokinen, Juhila & Suoranta, 1993, 27-28). Tämä ilmenee aineistossani myös. Diskurssia ei voi myöskään ymmärtää ottamatta huomioon kontekstia, sillä diskurssit ovat aina yhteydessä toisiinsa, eli vallitseviin, aiemmin tai myöhemmin tuotettuihin diskursseihin (Phillips & Hardy 2002, 4-5).

Kriittinen diskurssianalyysi tarkastelee sitä, miten sosiaalista valtaa, vallan väärinkäyttöä ja epätasa-arvoisuutta synnytetään, pidetään yllä ja vastustetaan puheen ja tekstin avulla yhteiskunnallisessa kontekstissa. Kriittisen diskurssianalyysin avulla voidaan avata niitä itsestäänselvyksiltä näyttäviä rakenteita, jotka suosivat toisia ja vastavuoroisesti syrjivät toisia. (Pynnönen 2013, 28-29.) Kriittisen ja analyttisen diskurssianalyysin perusero löytyy tutkijan ja tutkimuksen lähtökohdista; kriittisen diskurssianalyysin pyrkimyksenä on tuottaa puheenvuoro suhteessa vallitsevaan järjestykseen (Pynnönen, 2013, 29). Kriittinen ja analyttinen diskurssianalyysi eivät kuitenkaan sulje toisiaan automaattisesti pois. Kriittisen diskurssianalyysin teoria, metodit ja empiirinen työ valitaan sosiopoliittisten tavoitteiden näkökulmasta, ja tavoitteena on muutos. Keskiössä ovat eliittiryhmien ja alistettujen valtasuhteet ja niiden paljastaminen, sekä

⁵ Internet-kulttuurille ominainen tapa kirjoittaa jotakin, tarkoituksena ärsyttää tai provosoida muita keskustelijoita. (Firer-Blaëss, 2016)

kyseenalaistaminen. (Pynnönen 2013, 29.) Näiden seikkojen vuoksi kriittinen diskurssianalyysi tukee tutkimusasetelmaani erinomaisesti.

Diskurssianalyysin avulla ei ole tarkoitus hahmottaa toimijoiden toiminnalleen tietoisesti antamaa intentiota, esiinkaivaa valmiita ajatuksia tai selvittää onko henkilön toimintaa mahdollista selittää ulkoisilla asioilla, kuten vaikka politiikalla. Diskurssianalyysissa minän olemuksen erittelemisen sijasta keskitytään minän rakentumisen prosesseihin.

(Jokinen, Juhila & Suoninen, 1993, 37.) Jokinen, Juhila ja Suoninen avaavat:

”Kielenkäytössä on kyse tilanteisesta sosiaalisen todellisuuden rakentamisesta eri merkityssysteemien avulla siten, että läsnä on ideologisesti latautuneita käytäntöjä uusintavia tai muuntavia elementtejä” (Jokinen, Juhila & Suoninen, 1993, 72-73).

Diskurssianalyysin keinoin pystyin näin ollen tunnistamaan ja analysoimaan aineistossani kielenkäyttöä ja sen rakentamia todellisuuksia tarkasti. En keskity tutkimuksessani yksilöiden valintoihin tai niiden syihin, vaan nimenomaan rakennettuihin todellisuuksiin, ideologisiin käytänteisiin ja intertekstuaalisuuksiin.

Näiden avulla pystyin tutkimaan, kuinka naisvihamielisyys rakentuu ja ilmenee verkkokeskusteluissa, ja myös, tämän kautta, millaista maskuliinisuutta naisvihamielisyys rakentaa. Koska tutkimuskysymykseni oli tarkentunut jo ennen aineiston käsittelyä, paikannettavat diskurssit olivat jo alun perin rajatumpia. Tämän mahdollisti se, että olin tutustunut aiheeseen jo etukäteen, ja tiesin aineistoni soveltuvan tutkimusongelmaani. (Jokinen, Juhila & Suoninen, 1993, 78.)

4.2 Aineiston hankintamenetelmät

Aloitin aineiston keräämisen vuoden 2019 helmikuussa ja lopetin aineistonkeruun lopullisesti vuoden 2019 syyskuussa. Aikajana rajautui tutkimuksen tekemisen puitteissa, mutta sen voidaan nähdä kattavan lähes koko ”kohun”, sillä aineistoa on kerätty ajallisesti heti kohun alkua ajoilta, ja nyt kohun voidaan nähdä olevan ohi. Kohun voidaan nähdä leimahtaneen kaksi kertaa, ja kuten kohulle luonnollista on, se laantui n. kahden viikon sisään leimahtamishetkestä (Aula, Åberg, 2013, 7-8). Ensimmäinen kohu syntyi hetkestä, kun Iida kertoi olevansa raskaana. Toinen, pienempi kohu leimahti uudelleen lapsen synnyttyä, kun Iida teki DNA-testin selvittääkseen lapsen isän. Iida sai satunnaisia kommentteja aiheesta koko raskauden ajan, mutta suurimmat kohut voidaan ajoittaa

näihin kahteen leimahduspisteeseen. Huomioitavaa on, että on mahdollista että tiettyjä kommentteja tai keskusteluja on voitu moderoida pois näkyviltä ennen kuin aloitin aineiston keräämisen. Iida kirjoitti ensimmäisen tutkimuksen aiheena olevan blogikirjoituksen vuoden 2018 maaliskuussa, eli aineistonkeruu aloitettiin lähes vuosi myöhemmin.

Aineiston sitovana tekijänä on lily.fi -portaalissa julkaistava Iidan matkassa -blogi, ja tarkemmin tämän blogin sisällä muutama julkaisu, jotka julkaisuhetkellään aiheuttivat huomiota mediassa. Olen rajannut Iidan matkassa -blogista kolmen julkaisun kommentit aineistooni, sillä perusteella että ne ovat ainoat julkaisut, jotka suoraan käsittelevät tätä tapausta Iidan elämässä. Blogi käsittelee raskautta, äitiyttä ja yksinhuoltajuutta lähes yksinomaan lapsen syntymän jälkeen, mutta kolme valitsemaani kirjoitusta käsittelevät aikaa, jolloin Iida ei tiennyt lapsensa isää, ja sen julkistamisen jälkeistä kohua. Blogissa oli tämän lisäksi kaksi kirjoitusta, joiden voidaan nähdä käsittelevän aihetta, mutta näissä kirjoituksissa kommentteja oli todella pieni määrä (alle kymmenen), ja ne eivät vastanneet hakukriteereitani.

Kolme blogista rajaamaani julkaisua ovat ”Miten et voi tietää lapsesi isää?”

(<https://www.lily.fi/blogit/iidan-matkassa/miten-et-voi-tietaa-lapsesi-isaa/>), julkaistu

15.3.2018, jossa kommentteja oli 140, ”(single) mom to be”

(<https://www.lily.fi/blogit/iidan-matkassa/singlemom-to-be/>), julkaistu 4.3.2018, jossa

kommentteja oli 98, ja kirjoitus ”Tyrkky huora ja äpärä lapsi”

(<https://www.lily.fi/blogit/iidan-matkassa/tyrkky-huora-ja-yks-apara/>), julkaistu

4.4.2018, jossa kommentteja oli 270 kappaletta.

Blogikirjoitusten kommenttien lisäksi aineistooni kuuluu kohua käsittelevien artikkeleiden kommenttiosiot. Olen etsinyt hakukoneella kaikki Iidan kyseessä olevasta tapauksesta kirjoitetut artikkelit, ja käynyt läpi niiden kommenttiosiot. Hakusanoina käytin ”Iida Åfeldt” ”Iidan matkassa Iida”, ”Iidan matkassa raskaus” ja ”Iida Åfeldt raskaus”, koska näillä arvelin löytäväni Iidasta kirjoitetut artikkelit. Iidasta on kirjoitettu jonkun verran tämän lisäksi mediassa, mutta aineistooni rajautuivat kolmen raskauteen ja isäkysymykseen liittyvien artikkelien kommentit. Näitä artikkeleita ovat Ilta-Sanomien artikkeli ”Iida Åfeldt, 25, ei ole varma syntymättömän lapsensa isästä ja kertoi sen julkisesti – sai niskaansa järkyttävän vihaviestien tulvan” (<https://www.is.fi/seksi-parisuhde/art-2000005645509.html>), jossa kommentteja on 98 kappaletta, Helsingin

Sanomien artikkeli ”Vuoden luetuimmat jutut: Iida Åfeldt, 25, odottaa lasta, jonka isästä ei ole varmuutta – Hän kertoi vaikeasta tilanteesta avoimesti blogissaan, koska niin hän on ennenkin tehnyt” (https://www.hs.fi/elama/art-2000005626053.html?utm_source=facebook&utm_medium=toimitus&fbclid=IwAR0hHTUP8jIgXNZysDhqcOoTaVAQSjuA0y8L_DQEZMJC5ulnRPKLnT2z170), jossa kommentteja on 322 kappaletta ja aikakauslehti Me Naisten artikkeli ”25-vuotias Iida kertoo, millaista on odottaa vahinkolasta yksin – ”Isäasia ei pelota, koska se on A tai B” (<https://www.menaiset.fi/keskustelu/82639/25-vuotias-iida-kertoo-millaista-odottaa-vahinkolasta-yksin-isaasia-ei-pelota-koska?page=1>), jossa kommentteja on 37 kappaletta. Hakusanalla löytyy muitakin artikkeleita kyseessä olevasta aiheesta (3 kpl), mutta näissä artikkeleissa kommentointimahdollisuudet olivat suljettu.

Tämän lisäksi aineistoa on kerätty anonyymiyteen perustuvalta keskustelufoorumilta Ylilaudalta. Ylilauta alustana valikoitui aineistoon sen yleisesti tunnetun maineen (”Törkeä, törkeämpi, Ylilauta: Nuorten huumorisivusto poikinut jo 17 poliisitutkintaa”, IL 6.10.2011) ja anonyymiteetin vuoksi, sekä sen vuoksi, että foorumilla oltiin keskusteltu Iidan tapauksesta useasti. Ylilauta on erittäin suosittu sivusto, ja yksittäisiä kävijöitä on viimeksi tiedotettu 2012 olleen n. 1,7 miljoonaa kuukaudessa. Ylilaudan käyttäjistä ei ole tiedossa tarkempia demografisia tietoja, sillä foorumi perustuu anonyymiteettiin, mutta yleinen oletus on, että suurin osa käyttäjistä on nuoria miehiä. Ylilaudan suurimpaa osaa kanavista moderoidaan jonkun verran, jos viestit rikkovat Ylilaudan sääntöjä tai sivulla esiintyy laittomuuksia. Ylilaudalla on kuitenkin tietyt kanavat, joissa moderointi on vähäistä, tai lähes olematonta. Aineistooni kuuluu 5 Ylilaudan lankaa, jossa keskustellaan Iidan tapauksesta. Langoissa on yhteensä 182 viestiä 126 erilliseltä käyttäjältä. Yksi aineistooni kuuluva lanka poistettiin kokonaan ennen kommenttien laskua, joten siitä en kommentti- tai käyttäjämääriä saanut kokonaisuudessaan. Myöhemmässä vaiheessa tutkielmaa huomasin, että kaikki aineistoni langat ovat poistuneet Ylilaudalta.

Valitsin aineistooni erilaisia alustoja laajentaakseni, sekä monipuolistaakseni sitä. Kaikki valitsemani alustat voidaan nähdä edustavan erilaisia kohderyhmiä, mikä tuo lisäarvoa tutkimukselle. Aineiston laajentaminen blogin ulkopuolelle laajensi automaattisesti kohderyhmää; blogissa suurin osa kommenteista tulee usein lukijoilta. Huomioitavaa kuitenkin on, että on mahdollista, ja jopa oletettavaa, että mediahuomion vuoksi blogin

kommenttikenttään löysi myös henkilöitä, jotka eivät muutoin seuraa blogia. Puhetapoja arvioidessani huomasin, että osa Ylilaudan kommentoijista olivat mitä luultavimmin käyneet kommentoimassa myös blogiin. Koen aineistoni pystyvän vastaamaan tutkimuskysymyksiini ja siten sopivan tutkimusasetelmaani. Alla oleva taulukko esittää aineiston määrän ja sen jakautumisen. Ensimmäinen luku kuvaa lopulliseen aineistoon päätyneitä kommentteja, ja toinen luku kommenttien kokonaismäärää.

Blogikirjoituksen kommenttikenttä	3 kpl	lidan matkassa	61/508 kommenttia
Sanomalehden kommenttikenttä	1 kpl	Helsingin Sanomat	38/322 kommenttia
Iltaapäivälehden kommenttikenttä	1 kpl	Ilta Sanomat	16/98 kommenttia
Aikakauslehden kommenttikenttä	1 kpl	Me Naiset	9/37 kommenttia
Keskustelufoorumi	5 kpl	Ylilauta	87/182 viestiä

Olen kerännyt kaikista eri lähteistä tarkempaa analyysia varten eri määrän kommentteja tai viestejä. Kerääminen on tehty lukemalla kaikki kommentit ja viestit läpi. Valitsin aineistooni relevantit kommentit tai viestit, eli sellaiset jotka ilmensivät naisvihaa jossakin muodossa liittyen kyseessä olevaan tapaukseen. Keräsin aluksi aineistoa löyhemmin, ja loppua kohden tiukensin rajaustani. Esimerkiksi kommentti ”Kunnon miehet eivät huoli jakorasioita, niin on aina ollut ja tulee olemaan” on otettu mukaan aineistoon, kun taas kommentti ”Vitsit, mikä blogi ja tyyli! Jäin kerrasta koukkuun. Onnea matkaan! Kaikki menee varmasti oikein hyvin – ja lopulta niin kuin on tarkoitettukin.” ei ole mukana aineistossa.

4.3 Aineiston analyysimenetelmät

Aloitin analyysivaiheen käymällä läpi koko aineiston, ja rajaamalla epäolennaiset keskustelut ja kommentit pois aineistosta. Tarkistin prosessini vielä toisen kerran,

varmistaakseni valinneeni relevantit osat aineistooni. Jaottelin aineistoni alustakohtaisesti. Tulostin aineistoni fyysiseen muotoon helpottaakseni aineiston koodaamista. Tämän jälkeen teemoittelin aineistoni kommentit löyhien teemojen alle alustavasti, ja merkitsin eri koodeilla. Seuraavaksi kirjoitin tekstintunnistusohjelman avulla puhtaaksi kaikki kommentit digitaaliseen muotoon, ja aloitin teemoittelun uudelleen. Alun perin teemoja oli seitsemän kappaletta. Luin jokaisen kommentin ja merkitsin numerokodeilla, mihin teemaan kommentti kuuluu. Usein kommentit kuuluivat useisiin teemoihin samanaikaisesti.

Teemoittelun jälkeen tarkastelin teemojen sisältöä, ja ryhdyin etenemään kohti diskurssien muodostamista. Muodostin teemojen perusteella viisi diskurssia, joiden piirteet määrittelin tarkasti. Tämän jälkeen reflektoin diskursseja uudelleen vertaisarvioinnin avulla, ja lopulta päädyin kolmeen diskurssiin.

4.4 Tutkimuksen luotettavuus ja eettisyys

Koska tutkin, millaisia naisvihan piirteitä suomalaisessa verkkokeskustelussa esiintyy, ja millaista maskuliinisuutta tämä naisviha rakentaa, koen että laadullinen tutkimus ja diskurssianalyysi ovat tutkimukselleni relevantteja metodeita. Diskurssianalyysin avulla pääsin keskustelujen pinnan alle, ja kamppailevia diskursseja määrittelemällä näin, millaisia erilaisia naisvihan piirteitä keskustelu sisältää, ja millaisia valtasuhteita nämä diskurssit pitävät sisällään.

Tiedostan, että tutkimuksen tuloksia ei voi suoraan yleistää koskemaan koko suomalaista verkkokeskustelua, sillä keskiössä oli tietty valittu tapaus ja kommentteja ennalta valitulta ajanjaksolta ja alustoilta. Tapauksen valitseminen johtui muutoin liian laajasta tutkimuskentästä ja aineistosta. Naisvihaa suomalaisessa verkkokeskustelussa voisi tutkia monin muin keinoin, mutta koen että tutkimukseni tarjoaa relevantin katsauksen naisvihamieliseen puheeseen verkossa tämän tapaustutkimuksenkin kautta. Tutkimuksen relevanttiutta lisää aineiston hankinta suomalaiselta foorumilta Ylilaudalta, joka on edelleen suhteellisen tutkimaton, joskin suurikokoinen ja käyttäjämäärältään suosittu, keskustelualusta. Tutkimuksen aineisto oli myös kohtuullisen suurikokoinen otos.

Roolini tutkijana oli tässä tutkimuksessa täysin havainnollinen, eli en osallistunut yhteenkään analysoimaani keskusteluun tai ilmoittanut läsnäolostani keskustelufoorumeilla tai kommenttikentissä. Tämä olisi lähtökohtaisesti ollut myös mahdotonta, sillä kaikki keskustelu aineistossani on käyty etukäteen, ennen aineiston keräämistä.

Kaikki keräämäni aineisto on julkista tietoa julkisilta alustoilta verkosta. Laadullisen tutkimuksen luotettavuudelle tärkeitä käsitteitä ovat luottamuksellisuus ja anonymiteetti (Kuula, 2006, 201-207). Suurin osa blogitekstien kommentteista, uutisartikkeleiden kommentteista ja kaikki Ylilaudan keskusteluista ovat kirjoitettu anonymisti tai vaihtoehtoisesti anonymin nimimerkin takaa. Tutkimuksessa myös nimimerkit ja mahdolliset tunnistettavissa olevat sarjanumerot on peitetty tutkimushenkilöiden anonymiteetin suojaamiseksi. Blogin kirjoittajan, Iidan henkilöllisyyttä ei ole suojattu sen mahdottomuuden takia. Tämä on kuitenkin perusteltavissa sillä, että Iida itse ei ole tutkimuksen kohteena, eikä aineistoon kuulu yhtäkään hänen kirjoittamaansa tekstiä, sekä hänen bloginsa on täysin julkinen.

Mahdolliset tutkimuksen luotettavuuden heikkoudet löytyvät aineiston rajauksesta sekä diskurssianalyysistä menetelmänä. Aineiston rajauksessa mukana on omaa tulkintaani siitä, mitkä kommentit pääsivät mukaan lopulliseen aineistoon. Diskurssianalyysissä taas lopulliset päätökset tutkittavista diskursseista ovat itse päättämiäni. Näihin molempiin sisältyy näin ollen pieni mahdollisuus epäluotettavuuden lisääntymisestä, sillä ne sisältävät puhtaasti omaa tulkintaani. Diskurssianalyysi ei kuitenkaan menetelmänä tavoittele absoluuttisen faktan statuksen saavuttamista, vaan tutkimusprojekti jää aina tietyllä tasolla vajaaksi ja keskeneräiseksi. Analyysin tulkinnallinen luonne tarkoittaa sitä, että kaikkea ei ole tarkoitukseen selittää, vaan tavoitteena on enemmänkin kuvata ja tulkita tutkittavaa ilmiötä, ja sitä, miten ihmiset käyttävät kieltä. (Juhila & Suoninen 1999, 234.)

Tiedostin tutkimusta tehdessäni oman näkökulmani tutkimukseen olevan kriittinen feministinen näkökulma. Olen ottanut tämän huomioon tutkimuksessa ja yrittänyt olla mahdollisimman objektiivinen. Laadullinen tutkimus tuottaa usein useita erilaisia

sosiaalisia todellisuuksia ja totuuksia, ja feministinen kriittinen näkökulma ohjaa tämän todellisuuden suuntaa.

5. Diskurssianalyysi

Ensimmäinen tutkimuskysymykseni on, millaisia naisvihan piirteitä esiintyy suomalaisessa deittikulttuuria koskevassa verkkokeskustelussa? Deittikulttuurilla viitataan tässä tutkielmassa yleisesti deittailuun, eli ihmisten tapailuun romanttisessa mielessä, online- tai offline-ympäristössä. Tutkimuksessa on tutkittu hetero-deittikulttuuria, eli tutkimus keskittyy vain miesten ja naisten välisiin suhteisiin tutkimustapauksen luonteen vuoksi. Deittikulttuuri liittyy myös löyhästi suurempiin teemoihin, kuten parisuhteeseen, avioliittoon, perheiden järjestäytymiseen ja näin ollen tasa-arvoon. Suomalaista verkkokeskustelua deittikulttuuriin liittyen on tässä tutkielmassa tutkittu yhden blogin ympärillä rajauksen vuoksi, kuitenkin muutamalla eri alustalla. Aineistoni analyysin perusteella olen nimennyt puhettavat eli diskurssit seuraavasti: *Voimaantuneet naiset*, *Naisen likainen seksuaalisuus* sekä *Mies uhrina*.

Toisessa tutkimuskysymyksessäni kysyn, minkälaista maskuliinisuutta naisvihamielisyys rakentaa. Vastaan toiseen tutkimuskysymykseen määriteltyjen diskurssien kautta, ja tarkastelen maskuliinisuutta näiden ja teorian valossa, eli vastaan molempiin tutkimuskysymykseen rinnakkain.

5.1 Voimaantuneet naiset

Voimaantunut naiset -diskurssi viittaa tietynlaiseen jatkuvaan yhteiskunnalliseen antifeministiseen kamppailuun tasa-arvon kehitystä vastaan, jossa retoriseksi voimakeinoiksi on otettu tiettyjä, uuden feminismin aallon suuntauksessa runsaasti käytettyjä termejä, kuten 'voimaantuminen' (alkuperäisesti 'empowerment'). Näitä termejä käytetään keskustelussa ikään kuin pilkallisesti alkuperäistä aatetta vastaan. Voimaantumisen ('empowerment') pilkkaaminen naisellisena naurettavana piirteenä on myös tuttu manosfäärin ideologiasta (Van Valkenburgh, 2018, 6), ja luultavasti näissäkin keskusteluissa alunperin peräisin miesten aktivismin sanastosta. Diskurssi käsittelee naisten voimaantumista, tasa-arvon kehitystä ja naisten vallan kasvua yhteiskunnassa naisvihan lähteenä. Se, mistä keskustelijoiden raivo ja viha kumpuaa, on naisen vallan kasvu yhteiskunnassa, ja tämä onkin diskurssin ydin. Manosfäärin uusmaskulinistisen liikkeen juuret voidaan nähdä piilevän 1990-luvun uuskonservatiivisessa liikehdinnässä,

sekä 1980-luvun mytopoeettisessa miesliikkeessä, jonka ydinväite oli, että miehet ovat vaarassa tulla feminisoiduiksi ja erotetuiksi synnynnäisestä miehekkäästä luonteestaan. Liikkeet pelkäävät määritellyn tietynlaisen perinteisen heteroseksuaalisen miehisyyden olevan alati uhattuna, ja tämä uhka on nainen sekä naisen vallan kasvu. (Vainikka, 2019, 8; Marwick & Lewis 2017, 14; Kimmel 2012, 105–107).

Verkkokeskusteluissa ”voimaantuminen” edustaa useille kommentoijille järjenvastaista, moraalitonta, naisille ominaista toimintaa, joka perustellaan sillä, että feministinaiset voimaantuvat. Voimaantuminen esiintyi terminä useaan otteeseen verkkokeskusteluissa, aina pilkallisenä retorisenä keinona käytettynä. Voimaantuminen liitetään usein myös seksuaaliseen vapautumiseen.

Ihan sama vaikka yrittävät isoimpia lehtiä myöten voimaannuttaa toisiaan ja tehdä huorailusta jotenkin hyväksyttävää, niin tosiasia on silti se, että toikin nainen on kunnon lortto.

Kaikki miehet (paitsi ne pahimmat 0,5% hanavesiheseläiset) tulee aina pitää tota ihan vitun epäonnistujana ja kiertään mahdollisimman kaukaa. Ei voi muuta sanoo kun että onnee valitsemalles tielle huora :D

Anonyymi nro. 2, Ylilauta

Useat keskustelijat kokevat, että tasa-arvon kehitys, feminismi ja esimerkiksi yllättäen Sinkkuelämää-televisiosarja, ovat syypäitä naisten ja ylipäätään yhteiskunnan rappeutumiseen. Moni haikailee takaisin menneeseen, aikaan jolloin asiat olivat paremmin. Sosiologi Michael Kimmel (2013) on kuvannut tätä ”loukatun oikeutuksen” käsitteellä, jossa henkilö haikailee jotakin asiaa, jota hän ei voi saada, tai kokee menettäneensä. Oikeutus suuntautuu usein menneeseen; asiaan joka henkilöllä on ennen ollut, mutta on menettänyt, ja voi purkautua vihana väärää kohdetta kohtaan. (Vainikka, 2019, 11; Kimmel, 2013, 23-24).

Sä et nyt ymmärrä. Ennen jos sai naisen, sulla oli nainen jos et hakannu sitä toistuvasti sairaalaan ja välillä siitä huolimatta.

Nykyään kun naiset huoria, voit menettää ja menetätkin sen koska vaan kun huoraamisesta on tehty uusi normaali.

Eli te feministihuorat pilasitte myös kiltit naiset.

Anonyymi nro 84, Ylilauta

Keskustelussa nousee esiin myös maantieteen merkitys; osa näkee kehityksen juuri länsimaiden ongelmaksi.

Joo en jaksanut alkaa tarkemmin lukemaan huoran huorailuista mutta noihan sen on pakko mennä jos ei nainen tiedä itsekään lapsen isää. Ja tuollekin naiselle löytyy ihailjoita ja nuoria tyttöjä jotka näkee jonkinlaisena esikuvana ketkä seuraa blogiaan. Länsimaiden degeneraatio näkyy hyvin tässäkin tapauksessa.

Anonyymi nro 23, Ylilauta

Pohjoismaita pidetään maailmanlaajuisesti tasa-arvon malliesimerkkinä. Suomi nähdään erityisen rappeutuneena tasa-arvon kehityksen vuoksi. ”Tyypillinen suomalainen nainen vuonna 2018” tiivistää keskustelijoiden tunnot; bloggaajan käytös on tyypillistä tässä yhteiskunnassa ja tänä aikana.

Nyymit, tässä tyypillinen suomalainen nainen vuonna 2018.

Hyi helvetti.

Anonyymi nro72, Ylilauta

Jopa pääkaupunkiseutu nousee esiin naisten rappion syynä. Suuret kaupungit ovat tyypillisesti kehittyneempiä tasa-arvoasioissa, ja esimerkiksi punavihreiden,

”suvaitsevien” arvojen kannatus on usein korkeampaa pääkaupunkiseudulla⁶. Tämä nähdään keskustelussa negatiivisena, ja ”huorailu” on yhteydessä helsinkiläisyyteen. Toisaalta, on myös mahdollista, että helsinkiläisyyden liittäminen haukkumasanaan voi ollakin itse asiassa lisähaukkumanimi; joka tapauksessa helsinkiläisyys näyttäytyy keskustelussa negatiivisena, ja maalaa mielenkiintoisen hierarkian helsinkiläisen ja tietynlaisen ”maalaisen” naisen välille. Se viestii jonkunlaisesta perinteisestä stereotypiasta, jossa ”maalaistyttö” on ujo, kiltti ja pidättyväinen, kun taas kaupunkilaisnainen villi, radikaali ja seksuaalisesti vapautunut.

Perus Helsinki-huora.

Anonyymi nro 8, Ylilauta

Länsimaat nostetaan esille ikään kuin negatiivisena asiana. Länsimaiden vapaamielisyys, kehitys ja tasa-arvo nähdään syypäänä sukupuolihierarkian liialliseen keikahdukseen. Mielenkiintoista on pohtia, mikä silloin nähdään länsimaiden vastakohtana? Keskustelijat tuntuvat haikailevan maiden ja hallintojen perään esimerkiksi Lähi-Idässä, jossa naisen asema on huomattavan paljon huonompi. Kuitenkin myöhemmin tutkimuksessa huomataan, että rodullistettu mies näyttäytyy keskustelijoille huonompana, ja rodullistettu lapsi on useille keskustelijoille vähemmän arvokas kuin suomalainen lapsi. Mielenkiintoista on myös keskustelijoiden viestimä geografinen hierarkia; jos suomalaiset ja helsinkiläiset naiset ovat pilalla, mistä löytyvät paremmat naiset?

Kautta keskustelujen tuntuu keskustelijoita ärsyttävän ja vihastuttavan bloggaajan saama huomio ja julkisuus. Kaikilla eri alustoilla, jopa bloggaajan omassa blogissa, koetaan että bloggaaja tyrkyttää itseään keskustelijoiden silmille. Keskusteluissa nähdään että bloggaaja on hakenut hakemalla huomiota, ei koskaan saanut. Tämäkin voidaan nähdä olevan osa ”loukattua oikeutusta”; keskustelun miehet näkevät huomion olevan poissa ikään kuin heiltä, kun sitä annetaan naisille (Kimmel, 2013, 23-24). Vainikka myös mainitsee (2019) että huomionhakuisuus on piirre jota miesten yhteisöissä muutamien muiden piirteiden ohella liitetään usein naisiin, ja esittää tämän olevan mahdollisesti osa

⁶ http://pxnet2.stat.fi/explorer/eduskuntavaalit_2019/km_p_ku.shtml

”naisvihan pedagogiikkaa”, tietynlaista propagandaa, jolla lietsotaan naisvihaa liittämällä naiseen tietynlaisia negatiivisia piirteitä (Vainikka, 2019, 15).

Keskusteluissa kritisoidaan myös medioita, jotka ovat nostaneet asian esille. Näissäkin tapauksissa keskustelijat tuntuvat ajattelevan, että bloggaja on itse ”tunkenut” itsensä lehtiin. Keskusteluissa tuntuu, että huomionhakeminen ja julkisuudenkiipeys nähdään erityisesti naisellisena piirteenä, ja tämä liitetään myös ”nykyajan” bloggaajakulttuuriin ja sosiaaliseen mediaan. Bloggaaminen nähdään keskusteluissa naisten harrastuksena, joka on lähinnä sisällötöntä hömppää ja huomionhakemista itselleen.

Ei sitten taida mennä jakeluun, että kritiikkiä ja kyseenalaistamista voi harrastaa ilman että se on nettikiusaamista? Tai että nämä kritisoijat voivat olla erittäin fiksujakin ihmisiä, jotka kasvattavat lapsensa järjellä, tunteella ja sen lisäksi vielä älyllä, toisin kuin moni näistä blogimaailman huomionkipeistä tytöistä tai vahinkolapsia putkauttelevista mammoista? Täällä tuntuu olevan joku älykkyydosamäärältään puutteellisten ymmammojen kokoontuminen meneillään, ja suurin osa heidän kommentistaan on juuri tätä täysin typerää kritiikkitt ylistämistä. ”Hei, unohdit ehkäisyn ja panit paljaalla monia miehiä, vitsi oot upee!” ”Oot niin rohke kun uskallat kertoa koko kansalle sun vahingosta ja isäehdokkaiden reaktioista, vautsivau mikä huikee rohkeus!”. Voi pyhä yksinkertaisuus.

Anonyymi nro 52, blogin kommenttiosio

Huomionhakeminen nähdään erityisen negatiivisena piirteenä ihmisessä ja naisessa: sen nähdään keskusteluissa liittyvän suoraan mielenterveysongelmiin ja narsismiin. Kritiikki liittyy myös luultavasti suomalaisuuteen: suomalaiseen kulttuuriin ei kuulu huomionhakeminen, vaan parempi on olla hiljaa ja nöyrä. Suomessa tunnutaan paheksuvan erityisen paljon ”turhia julkkiksia” tai tosi-televisiotähtiä. Itseensä turhan huomion vetäminen nähdään negatiivisena.

Yhdeksi suurimmista teemoista keskusteluissa nousee syy, miksi bloggaaja on noussut julkisuuteen. Keskustelijat kokevat, että on täysin käsittämätöntä, että bloggaaja

”ylpeilee” tarinallaan. Se mitä bloggaajalla on tapahtunut, on keskustelijoiden mielestä äärimmäisen häpeällistä: asia joka tulisi ehdottomasti salata.

Miten vammainen pitää olla, että menee lehteen omalla naamalla ja nimellä selittämään siitä, kuinka on likainen huora?

Anonyymi nro 58, Ylilauta

Osa keskustelijoista laittaa koko tapauksen naisen sairaalloisen huomionkipeyden piikkiin. Keskustelussa nousee esiin, että kaikki on tehty saadakseen klikkejä blogille. Myös blogin lukijat ja positiivisesti kommentoivat leimataan ”aivottomaksi kanalaumaksi”, ja epäselväksi ei jää, kumpaa sukupuolta blogin lukijakunnan oletetaan olevan.

Tässä ehkä selitys sille miksi tämä niin ihku ja vastuullinen nainen on nyt raskaana. On ollut vastuullinen ja harrastanut seksiä useamman miehen kanssa ilman kondomia ja sitten tullut vielä ”vahingossa” raskaaksi, ollut huolimaton ehkäisyn kanssa. Mutta kunnon narsistina laittaa kaiken vaan muiden tai epäonnen piikkiin. Todella ihanan vastuullista. Mutta onneksi klikkejä tulee. Ennustan että jos herra B on lapsen isä niin ensimmäisten vastoinkäymisten jälkeen nainen huomaa että itseasiassa mies olikin yhteistyökyvytön ja hankala. Vika on taas jossain muualla kuin Iidan peilissä.

Anonyymi nro 24, blogin kommenttiosio

Huomionkipeys nähdään äärettömän negatiivisena piirteenä, mikä kertoo paljon suomalaisista asenteista, ja asenteista naisia kohtaan. Huomionkipeys nähdään usein erityisesti naisellisena piirteenä: miehet harvoin ovat Suomessa huomionkipeitä tai ”tyrkkyjä”. Kun nainen saa huomiota, kyse on tyrkyttämisestä, huomiohuoraamisesta ja siitä, että nainen on itse ”tunkenut” itsensä julkisuuteen. Keskustelussa bloggaajasta huomionkipeyttä käytetään runsaasti retorisenä keinona alentamaan ja häpäisemään naista.

Kirjoitan nyt eri kantilta kuin nämä kaikki aivottomasti kuorossa jeejee-tsemppaavat massat, jotka hurraavat sinua varmaankin lähinnä siksi, että alitajuisesti pelkäävät joutuvansa joskus samaan tilanteeseen.

Toimintasi on sekä edesvastuutonta, että ilmentymä aikamme ällöttävästä minäminä-narsismista. Parittelet ympäriinsä kuin eläin kiimassa ja kerrot siitä naama vineessä kaikille mahdollisille ihmisille, vailla hetkenkään itsereflektiota tai ajatusta tekojesi seurauksista. Ja miksi välittäisitkään, sillä kuten kommenteissa näkyy, kaikki mitä teet on ihanaa, kaunista, rohkeaa ja vahvaa. Sisimmässäsi ehkä tiedätkin, että mikään noista sanoista ei tietenkään tarkoita mitään, valtavan inflaation ansiosta. Mieti nyt vähän itsekin, holtiton seksi usean miehen kanssa on "rohkeaa ja voimauttavaa"? Henkilökohtaisista ongelmista kertovien intiimien asioiden revittely julkisesti "upeaa"?

Anonyymi nro 25, blogin kommenttiosio

Aihetta ei nähdä missään nimessä yhteiskunnallisesti tärkeänä, rohkeana tai poliittisena. Naista ei nähdä bloggajana, joka tekee työtänsä ja on kertonut oman tarinansa lukijoilleen, vaan julkisuudenkipeänä huomiohuorana, joka "kertoo Iltalööpeissä miten antoi sinkkuna tuntemattomien miesten ampua kermapiirakoita" (Anonyymi nro 69, Ylilauta).

Maskuliinisuus rakentuu diskurssissa suoraan naisten kautta ja naisiin peilaten. Diskurssi osoittaa, miten ja millainen maskuliinisuus rakentuu keskusteluissa misogynian kautta. Keskusteluissa maskuliinisuus rakentuu lähes poikkeuksetta jollakin tavalla naisen kautta ja maskuliinisuutta peilataan keskusteluissa deittailukulttuuria vasten.

Maskuliinisuudesta puhuttaessa, varsinkin Ylilaudalla, mukana puheessa aktiivisesti ovat aiemmin esitellyn "manosfäärin" (manosphere) sanastot, jotka liittävät puhujat osaksi suurempaa miesten verkkoyhteisöä. Myös muilla alustoilla samanlaiset asenteet ja mallit ovat luettavissa keskusteluista, vaikka sanastoa ei itsessään käytettäisi. Manosfäärin ollaan nähty sisältävän omanlaisensa "filosofian", josta mallit, asenteet ja termit kumpuavat. "Punaisen pillerin filosofia" (The Red Pill Philosophy) on lähtenyt alunperin liikkeelle yhdysvaltalaisesta verkkoalustalta Redditistä, mutta myöhemmin levinnyt vahvasti myös muualle verkkoon. Sen voidaan nähdä toimivan koko

manosfäärin perustana. (Ging 2017, 3-8.) Filosofian aatteet ja termit näkyvät myös vahvasti suomalaisessa keskustelussa.

Maskuliinisuutta käsitellään keskusteluissa paljolti tietynlaisten valmiiksi määriteltyjen miehen mallien kautta, ja manosfäärin kulttuurissa näille malleille on olemassa määritelty nimet. Yksinkertaistamalla monimutkaisia asioita, kuten ihmissuhdeasioita tai sukupuolirooleja, pyritään luomaan järjestystä maailmaan. Vahvojen stereotypioiden käyttö on osa tätä. (Vainikka, 2019, 11.) Keskusteluissa nousee esiin selkeä ristiriita siitä, minkälainen on oikeanlainen mies, ja miten maskuliinisuutta tulisi oikealla tavalla toteuttaa. Toisaalta keskusteluissa määritellään kärkevästi, millainen on huono mies, ja toisaalta puhutaan kunnollisista miehistä, mutta näiden määrittelyjen välillä esiintyy selviä ristiriitoja. Miehen maskuliinisuus määrittyy keskusteluissa paljolti sitä kautta, miten hän suhtautuu naisiin, ja millaisiin naisiin hän osoittaa kiinnostustaan. Osa miehistä nähdään naisten uhreina. Etnisyys nousee yhdeksi maskuliinisuutta määrittäväksi tekijäksi. Oikea tapa toteuttaa maskuliinisuutta ja olla mies jää epäselväksi. Yksikään keskustelijoista ei myöskään tiedosta, kyseenalaista tai käsittele omien misogynisten asenteidensa tai puheidensa vaikutusta omaan maskuliinisuuteensa. Keskusteluissa esiin noussut ”alfa-mies” tai ”jännämies”, eräänlainen renttu, nähdään ristiriitaisesti onnistuneena ja toisaalta huonona miehenä. Alfa-mies on naisten suosiossa, hyvännäköinen, jännittävä, menestynyt ja tiedostaa sen. Alfa-mies on seksuaalisesti erittäin aktiivinen, mutta ei missään nimessä sitoudu tapailmiinsa naisiin, vaan jatkaa seuraavaan. Tällä tavoin alfa-mies on tavallaan onnistunut, maskuliininen macho-mieshahmo; hän kohtelee naisia kuten huvittaa ja osoittaa näin maskuliinisen valtansa.

Huutista, herra Alfa sperma oli jälleen vahvempaa kuin herra Betan

Anonyymi nro 71, Ylilauta

Samaan aikaan alfa-mies on kuitenkin huono mies, onhan hän vastuuton ja sopimaton isäksi. Alfa-mies toteuttaa siis maskuliinisuuttaan toisesta näkökulmasta menestyksekkäällä tavalla, mutta toisaalta hän ei ole Kunnollinen mies.

Tässä mainittu "naisen näkökulma" siitä, että miehillä on tyypillisesti useita kumppaneita samanaikaisesti on varsin yleinen ja johtuu siitä, että "miehistä"

puhuessaan naiset tarkoittavat vain niitä miehiä, joiden kanssa itse ovat seurustelleet. Naisen kanssa seurustelleiden miesten joukko ei koskaan ole otos tyypillisten miesten populaatiosta. Nämä entiset kumppanit ovat usein samoja alfamiehiä, joiden kanssa todella moni muukin nainen on jossakin vaiheessa seurustellut. Tästä syystä naisille tulee usein harhainen käsitys miehistä, heidän käytöksestään ja uskollisuudestaan.

Anonyymi nro 16, Helsingin Sanomien kommenttikenttä

Keskustelussa kukaan ei asemoi itseään tai omaa maskuliinisuuttaan alfa-miehen kaltaiseksi. Keskustelijat vaikuttavat tuntevan tietynlaista toiseutta alfa-mieheen nähden; tavallaan alfa-mies on ihailun kohde, mutta tavallaan osa keskustelijoista on samaan aikaan katkera alfa-miehelle.

Jaa. Onko noin, että miehet pitävät kumppaneita "varalla"? Ettei kyse olisi siitä tyypillisestä ilmiöstä, jossa naiset pyörivät muutaman harvan alfa-uroksen perässä suostumatta edes näkemään muita.

Anonyymi nro 24, Helsingin Sanomien kommenttikenttä

Hegemonisen maskuliinisuuden oppiminen ja sisäistäminen näkyy keskusteluissa, ja tietyllä tavalla itse asiassa selittää keskustelijoiden maskuliinisuuden kokemuksen ristiriitaisuutta. Useista kommentteista näkyy, että hegemonisen maskuliinisuuden miehen malli on ihailtu ja hyväksytty tapa olla mies. Samaan aikaan keskustelijat tuntevat jonkunlaista toiseutta tai jopa katkeruutta alfa-miestä kohtaan, joka toteuttaa monella tapaa täydellisesti hegemonista maskuliinisuutta. Kuten aiemmin mainittu, hegemoninen maskuliinisuus ei ole se yleisin tapa toteuttaa maskuliinisuutta, pelkästään ihailtiin (Connel & Messerschmidt 2005, 846).

Alfa-mies on hieman yllättäen myös rodullistettu keskusteluissa. Adrienne Shaw (2014, 273) on todennut, että väkivaltainen seksismi ja misogynia verkossa ovat usein kietoutuneet vahvasti myös rasismiin, homofobiaan ja ableismiin, ja tämä on selvää myös tämän tutkimuksen aineistoissa. Osa keskustelijoista kokee, että alfa-mies on

ulkomaalainen mies, ja vastavuoroisesti beta-mies, alfan vastakohta, suomalainen mies. Järkiperäisiä perusteita ei keskustelussa ajatukselle esitetä, mutta näkemys on laajasti jaettu keskustelijoiden kesken. Ulkomaalainen mies nähdään renttuna, joka vie suomalaisten miesten naiset. Ulkomaalainen ”jännämies” on naiselle jännittävä ja eksoottinen, minkä vuoksi ulkomaalainen mies saa ikäänkuin ilmapisteitä kilpailussa naisten huomiosta.

B on siis ollut perus valkokaulus-insinööri-hyvä mies "varapoikaystävä" ja hänen kanssaan on menty treffeille, kun sillä on oma auto, se tienaa hyvin ja vie ravintolaan, johon itsellä ei varaa. A ollut neekeri tai muu chad-alfa, josta kiinnostuttu vain ja ainoastaan fyysisen puolen vuoksi. B heivattiin helvettiin, koska ei ollutkaan jännämies ja nainen kaipaa elämäänsä vähän eksoottista vipinää, jota tylsä ja ennalta arvattava insinööri ei kykene tarjoamaan. A oli kuin olikin luonteensa väärsti ja lähti lipettiin, joten sitten otettiin takaisin varapojuyde lapsen ja oma elämä kustantamaan.

Tämä on kuin kliseisimmasta punapilleritarinasta konsanaan. Jännämies jännäilee ja beta-mies pidetään varasijalla. Varmaan insinööriltä nyhdetään elarit, vaikka ei olisikaan biologinen isä ja samalla seksi loppuu naisen päätöksestä heti kun talous itselle turvattu. Samaan aikaan A siittää muita naisia ja sama tapaus tapahtuu kerta toisensa jälkeen.

Anonyymi nro 21, Ylilauta

Toisaalta, ulkomaalaisen miehen nähdään taas ottavan helpommin huonoja naisia sänkyynsä, ja toisinpäin. Tämä toimii perusteluna sille, että keskustelijat ovat varmoja ilman minkäänlaista faktatietoa, että mies on ulkomaalainen. Bloggaaja nähdään helppona ja kevytkenkäisenä naisena, joka ottaa sänkyynsä juuri ulkomaalaisen miehen. Ulkomaalaisen miehen ottaminen ja haluaminen nähdään huonon naisen piirteenä.

Suomeen otetaan juuri tästä syystä joka vuosi kymmeniätuhansia avarakatseisia nuoria miehiä.

Anonyymi nro 19, Ylilauta

Keskusteluissa alfa-miehen vastakohtana esitellään beta-mies. Myös beta-miehen maskuliinisuus näyttäytyy ristiriitaisena. Toisaalta beta-mies on kunnollinen, kiltti ja kohtelee naisia hyvin. Toisaalta taas beta-mies on epäonnistunut mies, luuseri, joka ei pärjää naisten kanssa. Beta-miestä kuvaillaan keskustelijoissa aisankannattajana, joka on aina naiselle se toinen vaihtoehto ja jonka päälle nainen talloo, ja jota petetään. Aisankannattajuus ja toisen miehen lapsen kasvattaminen naisen kanssa nähdään maskuliinisuuden suurimpana murenemisena, lopullisena heikkouden huipentumana.

Miksi isä ei voi olla joku herroista c, d, e, f, g? Miksi juuri A eli alfa tai B. Kuvaavaa muuten, että beta on suostuvainen alfan jälkeläiselle isäksi :D Nössöööö! Ei mitään itsekunnioitusta.

Anonyymi nro 22, Blogin kommenttikenttä

Toisaalta beta-mies nähdään lähes poikkeuksetta myös naisten uhrina. Beta-mies tuntuu olevan keskustelijoille selvästi samaistuttavampi miehen malli kuin alfa-mies. Puheenvuoroissa, joissa alfa-mies on rodullistettu, beta-mies nähdään poikkeuksetta suomalaisena miehenä.

Eli jännämiehen kanssa lapsi, jännämies lähtee hippulat vinkuen panemaan seuraavaa pillua ja ämmä joutuu tyytymään betamieheen. Betamies joutuu tyytymään naiseen joka on luultavasti raskaana toiselle miehelle ja tietää että oli se kakkosvaihtoehto koska nainen ei saanut alfaa. Hyi vittu kun tekee pahaa noiden ihmisten puolesta.

Anonyymi nro 30, Ylilauta

Erityisesti naisvihamielisessä keskustelussa on mielenkiintoista ja ristiriitaista, kun maskuliinisuutta arvotetaan sen perusteella, kuinka hyvin kohtelee naisia. Alfa-mies kohtelee huonosti naisia, ottaa ja jättää, ja on äärimmäisen maskuliininen, mies, joka näyttää naiselle paikkansa. Korkeakoulutettu beta-mies vie naisen kalliiseen ravintolaan syömään, ja on valmis ryhtymään toisen miehen lapsen kasvattajaksi, mutta

maskuliinisuus on naisen maahan talloma. Samaan aikaan nainen saa kuitenkin kritiikkiä siitä, että itse valitsee huonoja miehiä. Naisen tulisi pystyä valitsemaan kunnon mies, joka sopii lapsilleen isäksi, eikä naisseikkailuja harrastavaa alfa-miestä. Beta-miehen tulisi saada kiitosta siitä, että käyttäytyy kunnollisesti ja vie treffeille kalliiseen ravintolaan. Beta-miehestä puhuttaessa keskusteluissa on nähtävissä tietynlaista pinnan alla kuplivaa uhriutumista, joka saattaa viestiä keskustelijoiden omasta maskuliinisuuden kokemuksesta; miksi naiset haluavat aina sen pahan pojan? Perinteinen kysymys on tietenkin ongelmallinen jos sitä tarkastelee tarkemmin. Seksuaalisesti ja romanttisesti pettyneen ja turhautuneen miehen on oletettavasti helpompaa ajatella, että naiset eivät halua häntä kiltteytensä vuoksi, kuin tarkastella totuudenmukaisesti, miksi on joutunut naisen hylkäyksen kohteeksi. Kiltteys on lähtökohtaisesti positiivinen piirre ja näin ollen asetelma kääntyy naisen syyksi; jos nainen ei halua kilttiä miestä, naisen preferensseissä on jotakin vikaa, eikä toisinpäin.

Mitä vittua? Tätäkö se naisten treffailu ja parinvalinta on? Kun minä sinkkumiehenä käyn treffeillä sen yhden naisen kanssa, hädin tuskin kerran kuussa, niin tämä tapailmani nainen saattaakin panna/tapailla ehkä jopa viittä miestä siinä sivussa. Ja sitten valitsee jonkun jännämiehen ja ulisee kun on tullut raskaaksi, ja mies dumpkaa.

Anonyymi nro 31, Blogin kommenttikenttä

Vaikka manosfäärin sanastot ja kielenkäyttö ovat yhteisön itse keksimiä, on selvää, että alfan ja betan roolit miehelle asettaa nainen. Loppujen lopuksi myös alfan ja betan roolit kumpuavat naisten seksuaalisesta vallasta ja naisten voimaantumisesta. Tämä on tietyllä tavalla myös yllättävän tiedostettua keskustelijoiden piirissä. Keskusteluista näkyy, että samaan aikaan kuin miehet itse nimeävät näitä tyyppejä maskuliinisuudelle, he ikään kuin syyttävät naisia niistä. Alfa ja betan roolit ovat ikään kuin toisteisia performansseja myös (Butler 1999, 178), jolla pyritään määrittelemään sukupuolirooleja ja maskuliinisuutta (Vainikka, 2019, 11).

Seksuaalinen kokemus ja menestys naisten kanssa tuntuvat määrittävän muutenkin paljon keskustelijoiden maskuliinisuutta. Osa keskustelijoista tuo esille oman

kokemuksen puutteensa, samalla todeten, että on oikeastaan parempi olla ilman, kun naissukupolvi on tällainen. Näissä kommentteissa näkyy myös selviä yhteyksiä niin sanottuun incel-kulttuuriin.

Itse en 22-vuotiaana ole kertaakaan edes käynyt treffeillä. En tosin oikeastaan ole yrittänytkään. Jos tarjonta on tämänkaltaista, taidan vastedeskin pysyä siitä erossa.

Voisipa seksuaalisen suuntautumisensa vain muuttaa homoksi. Miehen kanssa kykenisi paljon helpommin terveeseen suhteeseen. Harmi, kun kyrvät nyt eivät vain satu kiihottamaan.

Anonyymi nro 50, Ylilauta

Kolmas tapa käsitellä maskuliinisuutta keskusteluissa tapahtuu peilaten suoraan bloggaajaan naisena. Keskusteluissa esiin nousee Kunnon mies, jonka maskuliinisuutta tai muitakaan piirteitä ei sen syvemmin avata. Kunnon miehen ainoa määrittävä tekijä on se, että hän ei koske bloggaajan kaltaisiin naisiin. Moni keskustelija tuntuu samaistuvan jollain tasolla Kunnon mieheen.

Kunnon michet eivät huoli jakorasioita, niin on aina ollut ja tulee olemaan.

Anonyymi nro 8, Blogin kommenttikenttä

Bloggaajan selkeästi arvioidaan myös haluavan tällaisen kunnon miehen, mutta keskustelussa koetaan, ja osin toivotaan, että tällaista hän ei koskaan tule saamaan.

Huutista niin vitusti.

Tuokin horo on niin sisäisesti rikki ja yksin, että etsii tyhjiöön täytettä seksistä ja uhriutumisesta netissä. Nautin niin paljon siitä, ettei tuo nainen koskaan tule kokemaan aitoa rakkautta tai perhe-elämää.

Anonyymi nro 49, Ylilauta

Mielenkiintoista keskustelussa on se, että keskustelijat tuntuvat arvottavan rakkautta ja perhe-elämää korkealle, ja sävyistä voi huomata, että se on monella keskustelijalla itselläänkin tavoitteissa. Ydinperhe-elämä ja aito rakkaus näyttäytyvät keskustelijoiden hierarkiassa korkealla.

5.2 Naisen likainen seksuaalisuus

Naisen likainen seksuaalisuus -diskurssissa misogynia näyttäytyy suhteellisen suoraviivaisena. Misogynia kumpuaa diskurssissa asenteista naisen seksuaalisuutta ja kehoa kohtaan. Naiseus ja naisen seksuaalisuus on typistetty diskurssissa muutaman perinteisen stereotypian alle. Keskusteluissa näyttäytyy myös, kuinka naisten koko identiteetti määrittyy seksuaalisuuden ja seksuaalisen käytöksen perusteella, ja näiden perusteella on mahdollista tehdä laajoja johtopäätöksiä naisista. Keskusteluissa naisen keho, ulkonäkö ja seksuaalisuus ovat vapaata riistaa arvostelulle. Naisviha ja keskustelijoiden raivo tuntuvat kumpuavan kuvotuksesta naisen seksuaalisuutta kohtaan, ja siitä, että nainen ylipäättään kehtaa tuoda seksuaalisuuttaan julki. Bloggaaja on rikkonut jonkunlaista kirjoittamatonta yhteiskunnallista sääntöä harrastaessaan seksiä kahden miehen kanssa saman viikon aikana, ja keskustelijat tuomitsevat tämän rankasti.

Naisen seksuaalinen aktiivisuus kehystetään keskusteluissa lähes poikkeuksetta ”huoraamiseksi” tai ”lorttoiluksi”, ja epäselväksi ei jää, onko toiminta tuomittavaa. Lorttoa, huoraa, lutka ja jakorasiaa käytetään keskusteluissa toistuvasti kuvaamaan seksuaalisesti aktiivista, likaista ja vääränlaista naista.

Kuinkakohan monta sataa muuta on sinunkin jälkeesi kynnelle kyennyt?
Hyi saatana, miten kuvottava huora.

Anonyymi nro 32, Ylilauta

Keskustelussa viljeltyt termit ovat kaikki perinteisiä seksuaalisesti aktiiviselle naiselle tarkoitettuja haukkumanimiä, joille ominaista on esimerkiksi se, että miespuoliselle

henkilölle ei löydy vakiintuneita vastineita termeistä. Useat sanoista, kuten huora, merkitsevät myös perinteisesti maksullista naista, jonka arvo yhteiskunnan perinteisessä hierarkiassa ei ole korkea. Vaikka sanoja on yritetty ikään kuin omia⁷ naissukupolven toimesta, on selvää, että niillä on edelleen pysynyt niiden loukkaava ja satuttava voima tuottaa kohteelle häpeää. Sanojen runsas esiintyminen keskustelussa paljastaa perinteisten asenteiden piilevän edelleen tiukasti pinnan alla. Häpeän synnyttäminen on yksi misogynian tavoista hiljentää kohde, ja toimii usein niin, että kohde alkaa itse muuttamaan käytöstään tai pienentämään itseään, ja sen johdosta onkin hyvin tehokas tapa hiljentää ja uhkailla (Sunden, Paasonen, 647, 2018).

Naisten perinteiset ja keskeiset sukupuolispesifit hahmot patriarkaatissa suhteessa miehiin ovat äiti ja huora; äidin hahmo edustaa puhtautta ja huora häpeää. Jokaisessa naisessa oleva huoran hahmo on kesytettävä kontrollilla ja vallalla puhtaaksi äitihahmoksi. (Grönfors, 2019, 228-229). Nämä perinteiset stereotyyppiset roolit näkyvät vahvasti keskustelussa. Naisen seksuaalisuus näyttäytyy keskusteluissa suurimmaksi osaksi kahdella tapaa. Keskusteluista nousee esiin perinteinen asenne naisten seksuaalisuudesta, jossa nainen nähdään seksuaalisen kanssakäymisen vastaanottavaan osapuolena, miehen ollessa aktiivinen osapuoli. Nainen antaa seksiä, jakaa sitä, mies ottaa. Nainen on myös aina kieltäytyvä osapuoli, joka päättää, harrastetaanko seksiä. Naisen vastuulla on päättää, kenet peittonsa alle päästää, ja mies on lähes aina poikkeuksetta halukas.

Mä taas ihmettelen millaisia miehiä sä oikein deittaillet ja päästät peittosi alle.

Anonyymi nro 35, blogin kommenttikenttä

Naisen kuvaaminen passiiviseksi seksin antajaksi näyttää myös maskuliinisuuden mielenkiintoisessa valossa. Se asettaa miehen hyvin kapeaan rooliin, jossa mies on aina valmis seksiin, aina halukas ja dominoiva osapuoli. Hegemoninen maskuliinisuus ja sen toteuttaminen näkyvät tässä selkeästi. Perinteinen antaja-ottaja näkökulma naisen ja miehen väliseen seksiin ei jätä kummallekaan osapuolelle kovinkaan paljon liikkumavaraa.

⁷ Sundén & Paasonen, 2018

Muija jakaa torttua pitkin kyliä ja antaa äijien lykkiä paljaalla ja sen jälkeen kehtaa vielä olla elareita vinkumassa. Törkeää touhua.

Anonyymi nro 33, blogin kommenttikenttä

Ottaja-antaja näkökulma seksuaalisuuteen voidaan nähdä myös seksuaalisen kaupankäynnin teoriassa (sexual marketplace theory), jossa mies on ostaja ja nainen myyjä. Myös tässä, kuten alkuperäisessä kysynnän ja tarjonnan laissa, ostaja määrittää lopulta ”hinnan”(Van Valkenburgh, 2018, 15).

Toinen tapa määrittää naisen seksuaalisuutta maalaa toisenlaisen kuvan seksuaalisesta naisesta. Passiiviselle naiselle vastakohtana keskusteluissa nousee esiin seksuaalinen nainen petona, eläimellisenä hahmona joka on halujensa orja. Seksuaalinen nainen toimii ainoastaan ”kyrvänhimonsa” varassa, välittämättä muiden tunteista tai seurauksista. Tällainen seksuaalisesti aktiivinen nainen ei välitä ihmissuhteista, ei kykene yksiavioisuuteen eikä piittaa ehkäisystä. Nainen ei pysty hillitsemään holtittomia seksihalujaan, ja toimii kuten eläin. Tällaisen retoriikan käyttämisen keskusteluissa on tarkoitus alentaa naista eläimen tasolle ja samalla viedä naisen voima päättää itse omasta seksuaalisesta toiminnastaan.

Oisit ottanut katumuspillerin sun kyrvän himon laannuttua senkin paha tyttö.
Et sovellu ikinä kenenkään huoltajaks.

Anonyymi nro 61, Blogin kommenttikenttä

Mielenkiintoista eläimellisenä esitetyssä naisessa on se, että usein samanlaisissa kehyksissä mies kuvataan jollakin tavalla eläimellisenä olentona seksin suhteen, joskin hieman positiivisemmin. Yksi evoluutiopsykologian kulmakivistä on ajatus siitä, että miestä tulee ymmärtää seksihalujensa kanssa, sillä hänen on huomattavasti vaikeampaa hillitä niitä synnynnäisesti. Mies on seksuaalisempi olento, ja ikään kuin tarvitsee seksiä enemmän kuin nainen. Tällainen evoluutiopsykologiaan nojaava kanta on ominaista manofäärille. (Van Valkenburgh 2018, 6.) Tavallaan nämä kaksi näkökulmaa liittyvät

toisiinsa; perinteisissä sukupuolistereotypioissa naisella olevat maskuliiniset piirteet ovat negatiivisia, ja toisin päin. Näin ollen eläimellinen, seksinhimoinen nainen on jollain tavalla myös miehekäs, mitä pidetään epäviehättävänä perinteisten roolien mukaan. Kunnon naisista keskusteluissa puhutaan myös, bloggaajan näyttäytyessä tämän vastakohtana. Keskustelun kommentteista paistaa läpi konservatiiviset näkemykset. Perinteisen näkemyksen mukaan naisen rooli parisuhteessa on olla miehelle samaan aikaan äidillinen huolenpitäjä ja seksuaalisten tarpeiden tyydyttäjä, ja tärkein tehtävä on miehen kukoistuksen takaaminen. (Vainikka, 2019, 16.) Keskustelijoiden mukaan kunnon nainen ei vaikuta olevan kovinkaan seksuaalinen, vaan enemmänkin kiltti ja korkean moraalin omaava. Kunnon nainen nähdään viehättävänä, seksistä pidättäytyisenä, huomiota karttavana naisena, joka hakee ihmissuhteiltaan pysyvyyttä ja aitoja tunteita. Naisen seksuaalisen kanssakäymisen nähdään kuuluvan parisuhteeseen. Myös vahva heteronormatiivisuus ilmenee keskusteluissa seksuaalisuuden ja perhettä koskevien asenteiden kautta. Kunnon naisella on tähtäimessä avioliitto ja ydinperheen perustaminen kunnon miehen kanssa. Kunnon nainen osaa myös tunnistaa ja valita kunnon miehet, ja tämä onkin hänen vastuullaan.

"Normaalit" naiset ovat jo parisuhteissa 18-vuotiaana ja tästä eteenpäin.

Ne jotka vielä 25-vuotiaana etsivät suhdetta, ovat juuri näitä kiertopalkintoja, joiden pitää pitää muistikirjaa siitä, kenen kanssa tänään kolmelta oli treffit.

Anonyymi nro 25, Ylilauta

Keskustelussa esiintyviä sääntöjä ja odotuksia koskien seksikumppanien määrää, parisuhdetta, sinkkuutta ja esimerkiksi ikää ei nähdä koskevan miehiä.

Bloggaaja nähdään keskusteluissa huonon naisen perikuvana; nainen on vuorollaan, tai samanaikaisesti, huomionhakuinen, vastuuton, moraaliton, narsistinen, petollinen ja ruma. Keskusteluissa koetaan, että nainen on pilalla tapauksen jälkeen, ja koetaan että kukaan kunnollinen mies ei naiseen enää koske. Likaisuutta korostetaan käyttämällä alatyylisiä ilmaisuja kuten 'spermatynnyri'.

Ei vitun vitun että oli oksettavaa luettavaa. Oksettavaa! Tiivistelmä:

Levitän jalkani kaikille. Jokainen saa painella ilman kumia. Olen sperman kerääjä. Hyi vittu että oksettaa moinen spermaimuri!

Anonyymi nro 24, Ylilauta

Keskusteluissa korostetaan ja liioitellaan usein tapauksessa mukana olevien miesten määrää, eli naisen seksuaalisten kumppaneiden määrää. Tämäkin on osittain retorinen keino alentaa naista ja hänen arviointikykyään; keskustelijat korostavat että ”kuka vain” saa harrastaa seksiä naisen kanssa. Julmilla haukkumasanoilla on tarkoitus tuottaa häpeää, ja ikään kuin palauttaa nainen ”paikalleen”; virtuaalisesti läsnä olevat toiset voidaan retorisesti ”palauttaa paikoilleen”. Tällaista valtaa käytetään usein tiiviissä verkkoyhteisöissä stereotypioihin yhdistellen. (Vainikka, 2019, 10.) Rivien välistä näyttäytyy kuitenkin myös toinen mahdollinen viesti. On mahdollista, että osa keskustelijoista heijastelee omaa seksuaalista historiaansa tai menestystään tapaukseen, ja kokee oman tilanteensa ikään kuin epäreiluksi: toiset miehet ja naiset saavat harrastaa mielin määrin seksiä, minä en.

Myös bloggaajan tulevaa asemaa deittimarkkinoilla pohditaan, kun hänen statuksensa vaihtuu sinkkunaisesta yksinhuoltajaäidiksi. Naisen kuva muiden silmissä muuttuu huomattavasti, kun naisesta tulee äiti. Reaktiot äitiyteen eivät kuitenkaan ole aina samanlaisia, ja se, millaisen äiti-roolin nainen saa muiden silmissä, riippuu olosuhteista. Myös yksinhuoltajuus nähdään häpeällisenä, ja senkin keskustelijat kokevat olevan naisen vastuulla. On naisen syytä, että päätyi tähän tilanteeseen. Yksinhuoltajuus muuttaa nuoren sinkkunaisen joksikin toiseksi: äidiksi, mutta ei positiivisella, lämpimällä tavalla. Keskusteluissa sinkkuäitiys näyttäytyy häpeällisenä.

Yh-mammaus on kyllä melkonen häpeäleima. Miksi teet lapsen, joka ei saa kunnollista kotia ja kunnollisia roolimalleja? Vitun lortot.

Anonyymi nro 57, Ylilauta

Moni keskustelijoista kokee, että kukaan mies ei halua yksinhuoltajaäidin kumppaniksi. Yksinhuoltajaäidin ei nähdä myöskään etsivän rakkautta ja kumppanuutta, vaan elättäjää itselleen ja lapselleen, eli uutta petettävää uhria. Yksinhuoltajaäiti on keskustelijoiden

mukaan pilalla, hän on äiti sen kaikista huonoimmassa ja likaisimmassa muodossa. Syntymätöntä lasta kutsutaan toistuvasti äpäräksi, ja se liitetään naisen äitiyteen sekä häpeään. Äpärän synnyttäminen ja kasvattaminen on naisen vika ja häpeä; keskusteluissa nähdään vahvasti että lapsen isättömyys on naisen vastuulla.

Jännä että jotain 100 munaa läpikäynyttä isättömän äpärän äitiä ei pidetä samassa arvossa kuin muita. Mikä on miehiin mennyt.

Anonyymi nro 51, Ylilauta

Nainen ja naisen keho muuttuvat myös seksuaalisessa mielessä tullessaan äidiksi. Keskustelijat pitävät erityisen järkyttävänä ajatusta siitä, että raskaana oleva nainen deittailisi miehiä.

Unohdit mainita, että haluaa jatkaa tinderissä rasiansa jakamista myös raskaana. Yrjötys!

Anonyymi nro 56, Ylilauta

5.3 Mies uhrina

Miesten oikeudet nousevat keskusteluissa myös esille useaan kertaan. Mies uhrina - diskurssi viittaa sellaisiin puhetapoihin, joissa miehen rooli nähtiin joko elättäjänä tai uhrina, tai molempina samanaikaisesti. Miehen kehystäminen elättäjäksi viestii perinteisistä sukupuolirooleista ja niiden juurtuneesta asemasta. Uhriksi mies kehystetään keskusteluissa verrattuna naiseen. Miehet ovat naisten uhreja. Usein molemmat roolit toteutuivat samanaikaisesti keskusteluissa. Myös manofäärin ja siihen kuuluvan filosofian perusteissa on evoluutiopsykologiaan nojaava ajatus siitä, että nainen etsii itselleen mahdollisimman vahvaa siittäjää, ja sen lisäksi vakaampaa ja rauhallisempaa elättäjää (Van Valkenburgh, 2018, 9.)

Yleistä verkon misogynisille keskusteluille on tiettyjen määritelmien liittäminen naisiin ja niiden toistaminen. Retorisen suostuttelun kautta tietyt tarinat ja piirteet alkavat elää keskusteluissa omaa elämäänsä ja ne otetaan totena. Naisten kuvaaminen epäluotettaviksi ja petollisiksi on yksi tällaisista kiertävistä kertomuksista. (Vainikka, 2019, 9-10.)

Nainen nähdään keskusteluissa petollisena ja epäluotettavana. Moni keskustelijoista kokee, että naiset yleisesti ryhmänä etsivät itselleen ja lapselleen elättäjää miehestä, ja että tämä on miehen tärkein ominaisuus. Tämä on mielenkiintoista maskuliinisuuden rakentumisen näkökulmasta; keskustelijat tuntuvat kokevan, että mies on usein rooliltaan elättäjä tai siittäjä. Nainen on valmis huijaamaan ja pettämään onnistuakseen tavoitteessaan. Naisen seksuaalisuus on typistetty lisääntymisen tasolle näissä puhetavoissa; naisen tavoite elämässä on saada lapsi ja löytää tälle elättäjä. Keskustelijat kokevat, että miehet ovat viattomia uhreja, jotka saatetaan huijata tilanteeseen, missä yhtäkkiä syntyy lapsi.

nyt sitten arvontalaulu soi ja isiehdoikkaat hikikarpalo otsalla odottelee että
kuka päätyy maksumieheksi
aborttioikeus miehille N Y T

Anonyymi nro 85, Ylilauta

Ehkäisyn, ja seksuaaliterveyden, vastuu on vieritetty lähes poikkeuksetta yksinomaan naisen vastuulle. Naisen vastuulla nähdään olevan ehkäisystä huolehtiminen, sillä nainen on se, joka tulee raskaaksi. Moni keskustelijoista peräänkuuluttaa, kyseenalaistaa ja tuomitsee bloggaajan kykyä huolehtia ehkäisystä, vaikka hän on itse kertonut siitä huolehtineen. Keskusteluissa nousee esiin useita erilaisia teorioita; joko ehkäisyä ei ole käytetty ollenkaan, tai nainen on huijannut käyttävänsä ehkäisyä alkuunkaan, tai nainen on itse ”mokannut” ehkäisynsä.

Aika monessa tapauksessa huora jättää pillerit salaa pois että saa koukutettua
miehen nalkkiin muksun avulla. Tällä kertaa tarkoituksena lienee
kandidaattien marssittaminen isyystestiin kunhan lasti on saatettu maailmaan.

Anonyymi nro 48, Ylilauta

Keskusteluissa on selvää, että naisen vastuulla on huolehtia ehkäisystä, jos yhdyntää tapahtuu. Puheissa korostuu uudelleen naisen rooli seksissä; nainen on seksissä osapuoli, joka ”päästää sisään”.

Kyllä tällaisille naisille on muitakin luonnehdintoja, mitä jostain syystä HS ei jutussaan halunnut käsitellä. Tiesivätkö miehet harrastaessaan suojaamatonta seksiä naisen kanssa, että a) ehkäisyä ei ollut käytössä lainkaan ja b) toinen mies oli käynyt jo sisällä?

Se vain ei nykyaikana toimi, että kaikki negatiivinen naisessa perustellaan "kun miehetkin tekee nii". Lasta käy jo nyt sääliksi.

Anonyymi nro 19, Helsingin Sanomien kommenttikenttä

Keskusteluissa on myös käytetty seksuaaliterveyttä ja ehkäisyä ikään kuin retorisenä keinona vähätellä ja alentaa bloggaajaa. Keskusteluissa annetaan ymmärtää, että nainen on tyhmä, vajaaälyinen tai liian nuori saamaan lapsen.

Olen samaa mieltä monen muun kanssa siitä että olet todella rohkea nainen! Suojaamattoman seksin harrastaminen monen eri miehen kanssa kun on sekä rohkeaa että typerää. Aikuisen naisen toivoisi huolehtivan itsestään paremmin. Toki ymmärrän että kun kiima iskee niin se on menoa mutta silloinkin kannattaa käyttää kondomia. Eipä mulla muuta

Anonyymi nro 19, Blogin kommenttikenttä

Samaan aikaan kun keskusteluissa peräänkuulutetaan naisen ehkäisyn perään, ollaan keskusteluissa runsaasti huolissaan miesten oikeuksista lapsen synnyttyä. Huoli on jatkumo sille, että ehkäisy on naisen vastuulla: keskusteluissa koetaan että naisella on kaikki valta asiassa alusta loppuun saakka. Useat keskustelijat näkevät, että nainen ”hankkiutuu” petollisesti raskaaksi, ja sen jälkeen miehelle on jäljellä vain yksi rooli: kaukainen elättäjä, joka maksaa äidin ja lapsen laskut. Se, haluaako mies oikeasti olla läsnä lapsen elämässä itse, tuntuu olevan keskustelijoille toissijainen seikka.

Vai ei naisilla ole valtaa? Tasa-arvo on tässä tilanteessa kaukana. Naisella on kaikki päätösvalta, ja miehelle (A tai B) jää todennäköisesti pelkkä elatusmaksujen kuittaus.
Kaikkea hyvää äidille ja lapselle!.

Anonyymi nro 4, Helsingin Sanomien kommenttikenttä

Naisen liiallinen valta ulottuu keskustelijoiden mukaan myös hänen omaan kehoonsa. Keskusteluissa nostetaan esille miehen oikeutta aborttiin, ja sitä, että lapsen synnyttäminen tulisi olla aina yhteinen päätös.

Nykyihmisen narsistisuus eli omaan napaan tuijottaminen on mennyt liian pitkälle. Kaikki peilataan oman navan ja oikeuksien kautta. Naisen oikeus päättää kehostaan on tästä yksi esimerkki. Hän päättää nauttia seksistä, hän päättää jääkö kehittymässä oleva lapsi henkiin, hän päättää milloin harjoitetaan seksiä parisuhteessa ja kenen kanssa ja lopultakin hän haluaa myös päättää kenen kanssa poikakaverinsa seksiä harrastavat. Melkoista itsekkyyttä.

Anonyymi nro 38, Helsingin Sanomat kommenttikenttä

Keskusteluista nousee esiin, että keskustelijat pitävät naisia epäluotettavina ja petollisina, ja valta-asetelma on heidän mielestään epätasapainossa. Sukupuolen määrittämä nainen on petollinen huijari, joka käyttää seksuaalista valtaa ohjaillakseen miehiä. Seksuaalisella vallalla nainen saa itselleen lapsen, rahaa ja muita etuja elämässä. Moni keskustelija kokee, että miehet ovat usein jopa huijauksen kohteena, ja asiasta puhutaan yleisen yhteiskunnallisen ilmiön tyyliin.

Kyllä sitä kuulkaa tapahtuu, että nainen joko ei käytä ehkäisyä tai käyttää sitä leväperäisesti, valehtelee miehelle pakkana jopa asiasta ja sitten pamahtaa.

Nykyiset ehkäisymenetelmät ovat aikas luotettavia ja yleensä vahingon syynä on laiminlyönti, jota ei vain sitten myönnetä millään. Tietenkään sitä ei halua myöntää, että on hankkiutunut salaa raskaaksi tai ollut ehkäisyn suhteen leväperäinen. Toiset hankkiutuvat raskaaksi saadakseen miehen nalkkiin, mutta se ei kyllä nykyään valitettavasti toimi. Joku mies voi suuttuakin huijauksesta niin paljon, että maksaa ehkä oikeuden määräämät elatukset, mutta ei pidä mitään yhteyttä naiseen ja lapseen. Siinä nainen sitten maksattaa sillä omalla lapsellaan koko seikkailun. Ellei sitten anna lasta adoptioon, jonka jokainen äiti voi myös tehdä.

Anonyymi nro 22, Helsingin Sanomien kommenttikenttä

Miehen isäksi huijaava nainen, joka ei kuitenkaan anna miehen suorittaa isän roolia, vaan haluaa loppujen lopuksi vain valitsemansa geenit lapselleen ja miehen rahat elatusta varten, näyttää olevan Ylilaudalla yleinen, mutta myös muualle levinnyt, propagandan kaltainen kertomus naisesta, jolla edistetään naisvihaa ja pyritään herättämään tunteita.

ei taida olla ensimmäinen nainen maailmassa ja moni ei kerro, vaikka tietäisi, kun isä ei aina ole nimittäin avio tai avomies, naiset on katalia

Anonyymi nro 16, Ilta-Sanomien kommenttikenttä

Diskurssianalyysissä tärkeää on myös tiedostaa, mitä ei sanota. Kukaan keskustelijoista ei peräänkuuluta isän vastuun perään keskusteluissa yksinhuoltajuudesta.

Yksinhuoltajuus nähdään yksinomaan naisen omana syynä. Mies joka ei ota vastuuta lapsestaan saa monia puolustuksia; joko hänet on alunperin huijattu raskauteen, ehkäisystä on valehdeltu tai häntä on petetty. Bloggaajan toiminta nähdään keskusteluissa jostain syystä niin epämoraalisena, että miehet ovat tehneet aivan oikein lähtiessään pois. Osa keskustelijoista varoittelee puheenvuoroissaan miehiä pysymään kaukana.

6. Johtopäätökset ja yhteenveto

Olen tutkinut tässä tutkielmassa naisvihan piirteitä suomalaisessa deittikulttuuria koskevassa verkkokeskustelussa suomalaisen blogitapauksen kautta. Lisäksi olen tutkinut, minkälaista maskuliinisuutta tämä naisvihamielisyys rakentaa.

Tutkimusongelmaan haettiin vastausta seuraavilla kysymyksillä:

1. Millaisia naisvihan piirteitä esiintyy suomalaisessa deittikulttuuria koskevassa verkkokeskustelussa?
2. Minkälaista maskuliinisuutta naisvihamielisyys rakentaa?

Tutkimukseni rakentuu kirjallisuuskatsauksesta, verkosta kerätystä aineistosta sekä diskurssianalyysistä. Kirjallisuuskatsauksessa olen esitellyt tutkimukselle relevanttia teoriaa verkossa tapahtuvasta misogyniasta sekä hegemonisesta maskuliinisuudesta. Tutkimuksen aineisto on kerätty tietyn tapauksen ympäriltä verkon eri keskustelualustoilta. Diskurssianalyysin avulla analysoitiin kerättyä aineistoa pyrkimyksenä nähdä keskustelun takana piilevät asenteet ja valtasuhteiden heijastumat. Tässä luvussa esitän tutkimukseni keskeiset löydökset ja johtopäätökset teoreettista viitekehystä vasten. Luvun lopussa tarkastelen tutkimuksen ansioita ja rajoituksia, sekä mahdollisia jatkotutkimusaiheita.

6.2 Perinteiset asenteet, valtasuhteet ja vastarinta naisvihan perustana

Tutkimuksen ensimmäisen, ja pääasiallisen tutkimuskysymyksen tarkoitus oli selvittää, millaista misogyniaa suomalainen verkkokeskustelu deittikulttuuria koskien sisältää, ja analysoida tämän misogynian piirteitä ja tasoja. Tutkimuksen tavoitteena oli tuoda myös ilmi tätä äärimmäistä naisvihaa suomalaisessa kontekstissa, jota esiintyy runsaastikin varsinkin tietyillä verkon keskustelualustoilla, kuten Ylilaudalla. Äärimmäinen misogynia verkossa on suurelta yleisöltä suhteellisen piilossa, sen tapahtuessa tiiviissä tietyn ryhmän keskusteluissa, mutta se ei tee sitä vähemmän vahingollista, vaikkakin tässä tutkimuksessa huomasin, että äärimmäinen kielenkäyttö levinnyt myös ulos pienen

piirin yhteisöistä. Lisäksi arkipäiväisempi naisviha ja seksismi on edelleen yleistä myös verkon yleisimmillä keskusteluareenoilla, mikä näkyi tässäkin tutkimuksessa.

Tein aineiston tutkimuksen diskurssianalyysin avulla, ja aineistoista tunnistin kolme diskurssia, jotka toistuivat verkkokeskustelussa, kaikilla alustoilla. Vaihtelua oli kuitenkin nähtävissä alustojen välillä, mikä vaikutti myös lopulliseen tutkielmaan päätyvien kommenttien valintaan. Toinen mielenkiintoinen tapa käsitellä aineistoa olisi voinut olla alustojen painottaminen enemmän.

Aineistosta havaitut diskurssit olivat *Voimaantuneet naiset*, *Naisen likainen seksuaalisuus* sekä *Mies uhrina*. Jokainen diskurssi löytyi vahvasti aineistosta ja valaisi, millaista naisviha keskustelussa on, ja millaisen maskuliinisuuden kautta se rakentuu. Diskurssianalyysin avulla naisvihan piirteitä oli selkeää jaotella, tunnistaa ja analysoida. Diskurssit näyttävät, mille perusteille naisviha suomalaisessa verkkokeskustelussa perustuu. Löydökset mukailevat aikaisempaa misogynian tutkimusta suurilta osin. Verraten kansainväliseen tutkimukseen, suomalaisuus kulttuurisena ominaisuutena ei näyttänyt vaikuttavan löydöksien laatuun kovinkaan paljoa. Tämä on itsessään huomionarvoista; aineiston ja tutkimuksen vertailussa huomasin, että tietynlainen misogonia ja siihen liittyvä miesten verkkoyhteisö alkavat olla jokseenkin universaaleja ja hyvin laajalle levinneitä. Tämä nousi yhdeksi naisvihan merkittävimmistä piirteistä; aineisto oli täynnä viittauksia kansainväliseen naisvihan verkkoyhteisöön, manosfääriin, ja se levittämiin oppeihin.

Voimaantuneet naiset -diskurssi ilmeni keskusteluissa naisen vallan kasvun halveksunnalla. Keskustelu sisälsi runsaasti kommentteja, joiden takana näytti olevan huoli naisten vallan kasvusta ja siitä, että naisilla sukupuolena on jollakin tasolla ”liikaa” valtaa yhteiskunnassamme. Diskurssiin sisältyi myös vahva entisaikoihin paluuseen kaipuu, nimenomaan tasa-arvon ja naisten oikeuksien puolesta, sekä selkeä feminismin tietoinen vastustaminen. Feminismin yleistyminen ja tietynlainen trendiäytyminen on liitetty aiemmissa tutkimuksissa misogynian ja antifeminismin nousuun, etenkin verkossa; feminismi koetaan laajalti uhkana perinteiselle maskuliinisuudelle ja miehille. (Thompson, 2018, 74.) Tämän pystyi lukemaan myös aineistosta; osaa keskustelijoista vaikutti erityisesti ärsyttävän feminismi aatteena,

enemmän kuin mitkään konkreettiset asiat. Tämä ilmeni esimerkiksi ”voimaantumisen” pilkkaamisena. On mielenkiintoista pohtia, olisivatko tietyt keskustelijat edes ärsyyntyneet tasa-arvon kehityksestä sinällään, vai onko ärsytyksen syy nimenomaan ”ääntä pitävät” feministit ja aatteen näkyvyys. Tällainen pohdinta ei kuitenkaan ole loppujen lopuksi relevanttia, sillä feminismi on aatteena tärkeä, eikä ole hyödyllistä liittää antifeminismin tai misogynian suosion nousua sen syyksi tai seuraukseksi, vaikka se näyttääkin siihen vaikuttavan.

Seksuaalinen valta oli yksi määrittävä tekijä diskurssissa, ja siihen kietoutui tiukasti verkossa leviävä anti-feministinen propaganda ja siihen liittyvät yhteisöt. Seksuaalinen valta koettiin olevan yhteiskunnassa naisilla, ja reaktio tähän oli vihamielinen. Joissakin kommentteissa valtataistelu näkyi selkeämmin, joissakin se oli enemmän pinnan alla. Valtataistelu on aiemmankin tutkimuksen mukaan usein yksi vahvimista misogynian takana vaikuttavista tekijöistä. Verkossa tapahtuva seksuaalinen ahdistelu tai sukupuoleen menevä häirintä ovat sosiaalisen kontrollin keinoja, joilla pyritään vahvistamaan tai pitämään yllä haluttuja valtasuhteita. (Thompson, 2018, 74.)

Nykypäivän miesliikkeet pohjaavat edelleen vahvasti 80- ja 90-lukujen miesliikkeisiin, ja näiden liikkeiden ytimessä on ajatus siitä, että naisen vallan kasvu on suora uhka heteroseksuaaliselle miehelle, ja että miehet ovat vaarassa tulla erotetuiksi synnynnäisestä miehekkästä luonteestaan tämän johdosta (Vainikka, 2019, 8; Marwick & Lewis 2017, 14; Kimmel 2012, 105–107). Tämä suoranainen pelko näkyi selkeästi aineiston keskustelutavoissa. Aineiston ja tutkimuksen perusteella voidaan tehdä johtopäätös, että yksi määrittävimmistä tekijöistä naisvihan takana on pelko olemassaolevan vallan menetyksestä toiselle sukupuolelle. Kyse pelossa voi olla osin juurikin ”loukatusta oikeutuksesta” (Kimmel, 2013, 23-24) sosiologisena ilmiönä; ei niinkään pelosta menettää jotakin konkreettista. Jos valtaa tarkastellaan resurssina, tarkoittaa se sitä, että toisen osapuolen vallan lisääntyessä, on se toiselta pois. Tämä näkemys luo vastakkainasetteluja ja yksinkertaistaa monimutkaista asiaa. (Kantola 2010, 80.) Tämä ajatus vallasta vaikuttaisi olevan usein antifeminististen liikkeiden ja misogynisten yhteisöjen takana. Tasa-arvon pyrkimys patriarkatin jälkeen tarkoittaa naisen vallan kasvua, mikä nähdään olevan suoraan pois miehiltä. Seksuaalisen vallan jako ilmeni keskusteluissa myös miehille asetettujen ”betan” ja ”alfan” roolien kautta. Diskurssissa esille nousseet miehelle asetetut roolit ja käytetty sanasto viestivät selkeästi

yhteydestä miesten misogyniseen verkkoyhteisöön, ja todistavat sen levinneisyyden kansainvälisesti. Betan ja alfan roolit sellaisena, kuten ne aineistossakin ilmenivät, on määritelty alunperin manosfäärin ”Red Pill” -yhteisössä. Käsittelen näitä rooleja tarkemmin myöhemmin tässä luvussa maskuliinisuuden rakentumisen kautta.

Diskursissa näkyi myös selkeästi reaktiot naisten valtaan ja vallan kasvuun, ja tätä toteutettiin keskusteluissa erilaisilla retorisilla keinoilla. Useissa kommentteissa ei puhuttu mitään valtasuhteista, mutta oli selvää, että keskustelijan tarkoitus oli retorisesti ”palauttaa nainen paikalleen” (Vainikka, 2019, 10), ja tähän käytettiin useita sukupuoleen meneviä haukkumasanoja ja uhkauksia. Valtasuhteisiin ja valtataisteluun naisvihan takana liittyy siis vahvasti ajatus järjestyksen palauttamisesta, ja sen voidaan nähdä olevan naisvihan ominaisuuden lisäksi myös motiivi. Naisvihan tavoitteena on hiljentää, mutta naisvihalla voi olla myös poliittisia tavoitteita, kuten vanhoillisten arvojen levittäminen (Vainikka, 2019, 7; Kimmel, 2013, 31). Keskustelijat kannattivat selvästi perinteisiä arvoja, mutta niiden tarkoituksenmukaista, tehokasta ja poliittista levittämistä ei mielestäni ollut näkyvissä.

Taistelussa vallasta ja seksistä näytti olevan diskurssin mukaan myös kolmas palkinto; huomio. Diskurssissa näkyi, että huomio ja huomion saaminen aiheuttivat katkeruutta, ja koettiin negatiivisena naisellisena piirteenä. Huomionhakemisen esittäminen naisellisena on Vainikan (2019) mukaan osa naisvihan pedagogiikkaa, jossa naisiin liitetään yleistäen negatiivisia piirteitä (Vainikka, 2019, 15). Keskustelijat tuntuivat määrittelevän rivien välistä, millaiset aiheet ovat sellaisia, joista on hyväksyttävää saada huomiota tai päästä lehteen artikkelin aiheeksi. Bloggaajan tarina ei kuulunut näihin. Osittain huomion saamisen halveksunta liittyy selkeästi siihen, miten uutisjutut oli kehystetty; esimerkiksi Helsingin Sanomien artikkelissa bloggaajan tarina esitettiin rohkeana ja tietyllä tapaa rajoja rikkovana. Huomiosta ärsyntyminen voi tietyllä tapaa siis olla osa antifeminististä vastarintaa. Samaan aikaan huomio saatetaan nähdä samaan tapaan kuin valta; jollekin annettu on joltakin toiselta pois.

Viha, katkeruus ja raivo vahvoina tunnekokemuksina näkyivät diskurssissa; syylliseksi moneen vääryyteen oli löydetty nainen. Viha on tietoisesti valittu tunnetila tiettyjen medioiden ja miesyhteisöjen toimesta, sillä se on vahva tunnetila, joka synnyttää myös helposti yhteenkuuluvuuden tunnetta, jota yhteisöjen jäsenet usein kaipaavat. Viha on

myös maskuliinisesti hyväksytty tunnetila, verraten varsinkin tiettyjen tunteiden ilmaisemiseen, jotka nähdään perinteisesti feminiinisinä, kuten vaikka huoli tai suru; tämän johdosta maskuliinisuuden toteutuksessa nämä ei-maskuliiniset tunteet käännetään usein vihaksi. (Vainikka, 2019, 4.) Kulttuurin tarjotessa miehille hyvin kapeat väylät tunteiden ilmaisemiseen, tulevat monet ei-hyväksytyt tunteet ulos vihana, ja vihan kohteeksi löytyy usein nainen (Kaufman, 1987, 12). Tämä näkyi omassa tutkimuksessani vahvasti; viha välittyi keskustelusta läpi erittäin selvästi, ja tuntui osin äärimmäisen voimakkaalta, sekä epäoikeutetulta verraten kyseessä olevaan aiheeseen. Viha päällimmäisimpänä ja ohjaavana tunnetilana liittyy myös hegemoniseen maskuliinisuuteen ja joskus toksiseksikin maskuliinisuudeksi kutsuttuun ilmiöön. Hegemoninen maskuliinisuuden tarjoama miehen kuva on edelleen laajasti koettu miehen ihanne, ja siihen sisältyy hyvin kapea hyväksyttyjen tunteiden kirjo (Almog, Kaplan, 2015, 21).

Toinen diskurssi, Naisen likainen seksuaalisuus, osoitti, kuinka naisviha rakentui keskusteluissa naisen seksuaalisuuden paheksumisen kautta, ja ei näin ollen ollut kovinkaan yllättävä löydös. Seksuaalisuuden paheksumisen ja naisvihan taso diskurssissa olivat kuitenkin huomionarvoisen korkeita. Diskurssissa naisviha rakentui Coden (2000) määrittelemistä naisvihan ominaisuuksista vihamielisyyden ja seksuaalisen objektivoinnin varaan (Code, 2000, 346). Myös häpeän tuottaminen on yksi naisvihan yleisimmistä ja tehokkaimmista keinoista, sillä onnistuessaan uhri tekee tietyllä tapaa uhkaajan työn hänen puolestaan; häpeä saa uhrin pienentämään ja sensuroimaan itseään (Sunden, Paasonen, 647, 2018). Häpeän tuottaminen näyttäytyi hyvin vahvasti Naisen likainen seksuaalisuus -diskurssissa.

Diskurssin keskiössä olivat naisen keho ja naisen seksuaalisuus, sekä jonkinasteinen kokemus niiden kuulumisesta keskustelijoille. Naisviha näyttäytyi arkipäiväisellä tasolla naisen seksuaalisten kokemuksien kauhistelulla ja viestinä siitä, että ehkäisy on selkeästi yhteiskunnan jaossa naisen vastuulla. Vähemmän arkipäiväisellä tasolla naisviha rakentui naisen kehoon menevillä haukkumasanoilla sekä uhkauksilla. Kansainvälisesti tällainen ”e-bile” (Jane, 2014) on tullut osaksi verkkokeskustelujen yleiskieltä, ja aineistossakin kielenkäyttö oli levinnyt muillekin alustoille, kuin vain Ylilaudalle. Suuri osa keskustelusta koski tapauksen kyseistä naista, mutta oletukset, säännöt ja normit koettiin selkeästi koskevan kaikkia naisia. Diskurssissa kyseenalaistettiin naisen

itseäänmäärittämisoikeutta omaan kehoonsa. Diskurssissa määriteltiin vahvasti ulkopuolelta oikeanlaista tapaa olla nainen ja toteuttaa esimerkiksi seksuaalisuutta. Myös seksuaalisuudesta puhumista paheksuttiin. Diskurssissa nousivat esiin stereotyyppiset ja konservatiiviset näkemykset siitä, millainen naisen tulisi olla, sekä selkeät ristiriitaiset odotukset naisen seksuaalisuudesta. Tämä on hyvin tyypillistä misogynialle, ja on yksi arkipäiväisimmistä tavoista, joilla misogynia näkyy naisten elämässä. Perinteisten sukupuoliroolien mukaan naisen hahmo suhteessa mieheen on joko äiti tai huora (Grönfors, 2019, 228-229), ja naisen tehtävä on samaan aikaan taata miehen seksuaalinen tyydytys sekä toimia äidillisenä huolenpitäjänä (Vainikka, 2019, 16). Myös misogynisten verkkoyhteisöjen vahva nojaus evoluutiopsykologiaan näkyi muun muassa puhetavoissa naisen ja miehen seksuaalisuudesta. Evoluutiopsykologinen näkemys katsoo, että miestä tulee ymmärtää seksihalujensa kanssa, koska niiden hillitseminen on miehelle vaikeampaa (Van Valkenburgh 2018, 6). Nainen nähdään luontaisesti osapuolena, jota tulee dominoida (Ging, 2017, 12).

Kolmas diskurssi, Mies uhrina, muodostui paljolti naisvihalle tyypillisistä, verkossa kiertävistä, tarinoista ja stereotypioista, joiden tarkoitus on lietsoa naisvihaa. Useat näistä naisiin liitetystä kertomuksista ja kuvauksista pohjaavat nekin vahvasti maskuliinisoituun evoluutiopsykologiaan. Kertomukset kielivät myös universaalin misogynian verkkoyhteisön universaalista leviämisestä. Näiden mukaan nainen on irrationaalinen, hypergaminen ja luontaisesti viehättynyt ”alfa-miehiin”. Kerättyä naisten ominaisuuksien katalogia kierrätetään, kunnes siitä tulee totuus. (Ging, 2017, 12.) Tämä julkinen pedagogiikka on merkityksellinen osa naisvihaa verkossa, sillä se kouluttaa miehiä osaksi naisvihan yhteisöjä (Vainikka, 2019, 11; Giroux, 2000). Waltmanin ja Mattheisin (2017) mukaan vihapuheen yksi tarkoitusperistä on luoda kollektiivista muistia omalle viiteryhmälle ja houkutella uusia, sopivia jäseniä omaan viiteryhmään (Waltman, Mattheis, 2017, 3). Näiden kiertävien kertomusten tarkoitus on siis moniulotteinen, ja aineistoni perusteella kertomukset kiertävät varsin tehokkaasti, ja ne myös otetaan totena. Misogynian yhteisöjen muokattu evoluutiopsykologia antaa kertomuksille valheellisen tieteellisen pohjan, joka lisää niiden suosiota ja uskottavuutta.

Kaikki tarinoita levittävät eivät tietoisesti levitä mitään tiettyä ideologiaa, vaan ovat uskoneet kertomukset, ja viestivät niistä eteenpäin. Diskurssi näkyi keskusteluissa eri alustoilla, ja osin kietoutuu yhteen Voimaantuneet naiset -diskurssiin, sillä miehen asema

uhrina peilautuu vahvasti naisen valtaan. Naisviha rakentui diskurssissa miehen uhriaseman kautta; mies on naisen uhri. Keskusteluissa näkyi vahvasti asetelma siitä, että nainen ja mies ovat eri puolilla, ja nainen on vihollinen. Ehkäisy ja naisen raskautuminen näkyivät vahvasti tässä diskurssissa. Diskurssissa näkyi toistuva kertomus petollisesta, epäluotettavasta naisesta, johon ei voi koskaan luottaa, ja tämä tuntui koskevan enemmän tai vähemmän koko naissukupuolta. Kertomukselle ei osoitettu mitään oikeita todisteita, mutta se tuntui olevan yleisesti jaettu näkemys kautta alustojen.

Naisviha diskurssissa on suoraviivaista seksististä haukkumista tietyllä tavalla vahingollisempaa, sillä se koskee yhteiskunnan ja arkielämän tavanomaisia alueita, kuten lisääntymistä ja perheitä, ja tuntui olevan laajalti jaettu oletus. Diskurssissa viljeltiin ajatusta siitä, että nainen käyttää kehoaan ja lisääntymiskykyään aseena pyrkiessään saamaan haluttuja geenejä lapselleen, rahaa tai joitakin muita etuja. Tämäkin ajatus on opittu miesyhteisöjen muokatusta evoluutiopsykologiasta; nainen etsii itselleen mahdollisimman vahvaa siittäjää, ja sen lisäksi vakaampaa ja rauhallisempaa elättäjää (Van Valkenburgh, 2018, 9). Isän rooli nähtiin ristiriitaisesti; joko koettiin että nainen vie miehiltä mahdollisuuden isän rooliin, tai että nainen pakottaa miehen isäksi, rooliin jota mies ei halua.

6.2 Kamppailevat maskuliinisuudet ja naisviha

Maskuliinisuuden rakentuminen tapahtui kaikissa diskursseissa peilaten nimenomaan naisiin ja välillä myös toisiin miehiin. Hegemonisen maskuliinisuuden määritelmä oli läsnä diskursseissa, mutta vielä enemmän esiin tuntui nousevan vaihtoehtoinen maskuliinisuus sekä niin kutsuttu nörttimaskuliinisuus. Hegemonisen maskuliinisuuden toteutuksessa ja nörttimaskuliinisuuden toteutuksessa on kuitenkin hyvin paljon samoja piirteitä, vaikka samaan aikaan siitä puuttuu useita hegemonisen maskuliinisuuden ydinominaisuuksia, ja tämä johtaa mahdolliseen maskuliinisuuden ristiriitaan (Almog, Kaplan, 2015, 21). Maskuliinisuuden ja sen rakentumisen ristiriita näkyi myös diskursseissa vahvasti. Miehelle asetetut ”alfan” ja ”betan” roolit ja suhtautuminen niihin ilmentävät tätä ristiriitaa havainnollistavasti, mikä ilmeni aineistosta, mutta vastaa myös aiempaa tutkimusta. Gingin (2017) mukaan miesyhteisöissäkin suhtautuminen

alfan ja betan rooleihin on hämmentynyt ja ristiriitainen. Toisaalta alfa-miehiä halveksitaan tai kadehditaan, sillä he vievät kaikki naiset seksuaalisilla markkinoilla. Tämän näkemyksen mukaan beta-miesten tulisi kuitenkin pyrkiä muuntautumaan alfoiksi itsekkin onnistuakseen miehenä. Toinen näkemys näkee, että alfat ikään kuin pelaavat naisten vallan säännöillä, ja näin ollen miesten ei tulisi pyrkiä alfoiksi. Nörttimaskuliinisuuteen taas kuuluu vahva toiseuden ja uhriuden kehys, ja suhtautuminen alfa-miehiin on avoimen halveksuva. Nörttimaskuliinisuuteen kuuluu ajatus omasta ylivermaisesta älykkyydestä ja teknologisesta osaamisesta, jolloin alfa-miehet nähdään taas vähä-älyisinä, pinnallisina ja esimerkiksi urheiluun keskittyvinä. (Ging, 2017, 13.)

Kamppailevien maskuliinisuuksien voidaan nähdä olevan maskuliinisuuden rakentumisen määrittävä piirre tutkimuksen ja aineiston analyysin perusteella. On myös selkeää, että naisvihan vahva kokeminen ja levittäminen on osaltaan rakentamassa mieskeskustelijoiden maskuliinisuutta ja sen toteuttamista. Näin vahva naisviha ja tarve levittää sitä eteenpäin eivät tapahdu ilman jonkunlaista peilaamista omaan maskuliinisuuteen. Maskuliinisuuden toteutus ja kokemus omasta maskuliinisuudesta näkyivät eri tavoin diskursseissa, ja onkin vaikeampaa arvioida yksilötasolla tarkasti, millaista maskuliinisuutta naisvihamielisyys rakentaa. Alkuperäisen tutkimuskysymyksen voisi myös kääntää toisinpäin; millainen maskuliinisuuden kokemus synnyttää naisvihaa? Selkeää vastausta on vaikea kysymykseen saada, mutta arviolta voisi sanoa, että tämän tasoista naisvihaa levittävien maskuliinisuuden kokemus ei ole välttämättä se vahvin tai tervein. Maskuliinisuuksien ja miehisten roolien kamppailu palaa lopulta takaisin hegemoniseen maskuliinisuuteen, ja siihen johtopäätökseen, että miehille tarjolla olevat mallit toteuttaa maskuliinisuutta ovat edelleen liian kapeita. Kokemus hukassa olevasta maskuliinisuudesta johtaa ristiriitaan, mikä voi taas edesauttaa misogynisten yhteisöjen ja ajatusten pariin päätymistä (Almog, Kaplan, 2015, 21).

Samaan aikaan kun diskursseissa näkyi maskuliinisuuden peilautuvan vahvasti naisiin, nähtiin naiset myös vastavuoroisesti aina olemassa peilaten miehiin, mikä on omalla tavallaan myös jonkinasteinen naisvihan piirre vallitsevana keskustelutapana. Kaikissa keskusteluissa, kaikilla alustoilla ja kaikissa diskursseissa naiset nähtiin henkilöinä tässä yhteiskunnassa jotenkin miehiin liittyen, miesten jatkeena, miesten omaisuutena.

6.3 Tutkimuksen arviointi

Tutkimus ja aihe on tärkeä, sillä se nostaa esiin edelleen paljolti piilossa olevaa naisiin kohdistuvaa vihapuhetta, laajaa seksismiä ja tietyllä tapaa yhteisöllistä misogyniaa Suomessa. Tutkimuksen merkittävyys perustuu myös suomalaisuuden kulttuuriseen kontekstiin; aihetta on tutkittu aiemmin runsaasti kansainvälisesti, mutta ei niinkään Suomessa. Naisvihamielinen puhe ja misogynian yhteisöt on tiedostettava jatkossa yhä paremmin, ja pohdittava, mistä tällainen johtuu, ja mitä asialle voitaisiin tehdä. Laajempi ongelma piilee luonnollisesti sen tasolla, kuka tällaista puhetta levittää ja miksi. Jatkossakin on tehtävä työtä nuorten miesten hyvinvoinnin ja kapeiden sukupuoliroolien murtamisen eteen. Arkipäiväiseen seksismiin ja misogyniaan on puututtava entistä paremmin, ja verkossa alustojen tulisi kantaa vastuunsa tässä asiassa yksilöiden lisäksi. Olisi tärkeää, että yhteiskunnan normiksi vakiintuisi, että tällainen puhe ja naisten syrjijäminen esimerkiksi verkossa ei ole hyväksyttävää. Nyt näin ei ole.

Tämä tutkimus tuottaa uutta tietoa Suomessa verkossa tapahtuvasta vihapuheesta ja sen tasosta, sekä sen yhteisöllisestä luonteesta ja kytköksistä laajempiin misogynian verkkoihin kansainvälisesti. Tutkimus valottaa toisaalta suhteellisen vähän tutkitun Ylilaudan sisältöjä, ja toisaalta näyttää taas, että misogyniaa on deittikulttuurin osalta myös runsaasti arkipäiväisellä tasolla, piilotettuna oletuksiimme ja yhteiskunnan normeihin. Tutkimus auttaa ymmärtämään paremmin naisvihan tilannetta Suomessa ja erityisesti verkossa, sekä näyttää myös, mille piirteille se usein perustuu. Maskuliinisuuden kehys syventää naisvihan analyysia.

Tämä tutkimus ei kuitenkaan kerro kokonaisvaltaisesti suomalaisen verkkokeskustelun naisvihasta tai esimerkiksi suomalaisten asenteista, sillä yksittäisen, suhteellisen pienikokoisen aineiston analyysi ei kerro kulttuurisista yleisyyksistä. Se voi kuitenkin kertoa ajatuksia herättävällä tavalla, mikä on kulttuurisesti mahdollista. (Suoninen, 1997, 28.) Tutkimuksen aineisto ja aihe on rajattu, ja se ei yritä kattaa suomalaista verkkokeskustelua kokonaan, saati misogyniaa suomalaisessa verkossa. Tutkimusta rajoittaa sen rajattu pituus, jonka vuoksi osittain myös keskityin tiettyyn

tapaustutkimukseen. Lisäksi laadullinen analyysi ja diskurssianalyysi metodina jättävät aina tilaa tutkijan omalle tulkinnalle, ja näin ollen mahdollisille virheille.

6.4 Lopuksi

Aihetta voisi ja tulisi tutkia enemmän, ja se herättää useita jatkokysymyksiä. Tutkimuksessani huomasin, että tutkittavalla aiheella on todella monta haaraa ja mahdollista tutkimuspolkua. Uutta tutkittavaa riittäisi Suomessa maskuliinisuudesta nykypäivänä, naisvihasta verkossa, poliittikkonaisten hiljentämisestä, naisten seksuaalisuuden hyväksymisestä sekä esimerkiksi nuorten miesten yhteisöistä Ylilaudalla. Aiheesta olisi mielenkiintoista tehdä laajempi tutkimus, mahdollisesti eri tapauksella tai ilman tapaustutkimusta, sekä erilaisilla analyysimetodeilla. Olisi mielenkiintoista tutkia Ylilaudan misogynisten yhteisöjen yhteyksiä kansainväliseen laajempaan yhteisöön. Ylilaudan sisäistettyä misogyniaa ja muita ongelmallisia aatteita tulisi ylipäätään tutkia enemmän. Kysymyksiä, joita olisi tärkeää tutkia jatkossa lisää, ovat; Millaista identiteettiä naisviha rakentaa? Millainen maskuliinisuuden kokemus synnyttää naisvihaa? Millaiset henkilöt hakeutuvat Suomessa naisvihan yhteisöjen osaksi? Näiden kysymysten avulla pystyttäisiin jatkamaan naisvihaa ehkäisevää työtä, ja mahdollisesti ratkaisemaan muitakin nuorten miesten emotionaalisia ongelmia. Aihetta olisi myös mielenkiintoista tutkia verkon luonteen ja digitaalisuuden näkökulmasta; alustoilla ja algoritmeilla on nykyään osansa vihan synnyssä ja levittämisessä. Sosiaalinen media ja verkko ovat muuttaneet maailmaa paljolti, ja siksi monet tutkimuksetkin tietyistä aiheista ovat joiltain osin vanhentuneita. Internet ja sosiaalinen media vaikuttavat kokemukseemme identiteetistä tai esimerkiksi maskuliinisuudesta tai feminiinisydestä. Lisäksi, kuten edellä esitetty, ne tarjoavat uusia kanavia näiden toteuttamiseen. Tutkittavaa aiheen saralla siis riittää.

Lähteet:

Aula, Pekka. & Åberg, Leif., (2013) Blistering Publicities: A New Challenge for Organizational Communication and Public Relations, lähde: <http://www.mvhelsinki.fi/home/aula/Aula-Aberg-Blistering-Publicities.pdf>.

Banet-Weiser, Sarah & Miltner, Kate. (2016). #MasculinitySoFragile: culture, structure, and networked misogyny, *Feminist Media Studies*, 16:1, 171174, DOI: 10.1080/14680777.2016.1120490

Bozdag & van den Hoen, (2015), Breaking the filter bubble: democracy and design. DOI 10.1007/s10676-015-9380-y

Abramova, Olga, Baumann, Annika, Krasnova, Hanna, Buxmann, Peter (2016). Gender Differences in Online Dating: What Do We Know So Far? A Systematic Literature Review

Ahuvia, Aaron & Adelman, Mara (1993). Market Metaphors for Meeting Mates

Almog, Ran, & Kaplan, Danny (2017). “The Nerd and His Discontent: The Seduction Community and the Logic of the Game as a Geeky Solution to the Challenges of Young Masculinity.” *Men and Masculinities* 20, no. 1 (April 2017): 27–48.
doi:10.1177/1097184X15613831.

Brison, Susan (2013). Hate Speech. 10.1002/9781444367072.wbiee771.

Butler, Judith (1999). “Revisiting Bodies and Pleasures.” *Theory, Culture & Society* 16, no. 2 (April 1999): 11–20. doi:10.1177/02632769922050520.

Code, Lorraine. (2000). *Encyclopedia of Feminist Theories*.

Connell, R. W., & Messerschmidt James W (2005). “Hegemonic Masculinity: Rethinking the Concept.” *Gender & Society* 19, no. 6 (December 2005): 829–59.
doi:10.1177/0891243205278639.

Coston, Bethany M. and Kimmel, Michael (2013). "White Men as the New Victims: Reverse Discrimination Cases and the Men's Rights Movement," Nevada Law Journal: Vol. 13 : Iss. 2 , Article 5.

Ging, Debbie (2017). Alphas, Betas, and Incels: Theorizing the Masculinities of the Manosphere. Men and Masculinities. 1097184X1770640. 10.1177/1097184X17706401.

Ging, Debbie & Siaperä, Eugenia (2018). Special issue on online misogyny, Feminist Media Studies, 18:4, 515-524, DOI: 10.1080/14680777.2018.1447345
DO - 10.1109/HICSS.2016.481

Grönfors, Martti (1999). Miehen arin alue – Maskuliinisuus, seksuaalisuus ja väkivalta. Teoksessa Mies ja muutos – Kriittisen miestutkimuksen teemoja. Toim. ARTO JOKINEN. Tampere: Tampere University Press.

Eckert, Stine (2018). "Fighting for Recognition: Online Abuse of Women Bloggers in Germany, Switzerland, the United Kingdom, and the United States." New Media & Society 20, no. 4 (April 2018): 1282–1302. doi:10.1177/1461444816688457.

Elliot Rodger: How misogynist killer became 'incel hero':
<https://www.bbc.com/news/world-us-canada-43892189> (haettu 05.04.2019)

Eskola, Jari & Suoranta, Juha. (1998). Johdatus Laadulliseen Tutkimukseen. Tampere: Vastapaino

Ging, Debbie (2019). ("Alphas, Betas, and Incels: Theorizing the Masculinities of the Manosphere." Men and Masculinities 22, no. 4 (October 2019): 638–57.
doi:10.1177/1097184X17706401.

Hearn, Jeff (2004). "From Hegemonic Masculinity to the Hegemony of Men." Feminist Theory 5, no. 1 (April 2004): 49–72. doi:10.1177/1464700104040813.

Hacker, H. M. (1957). The new burdens of masculinity. Marriage & Family Living, 19, 227–233. <https://doi.org/10.2307/348873>

Hegarty, Peter, Andrew L Stewart, Inge Blockmans, and Miranda AH Horvath (2016). "The Influence of Magazines on Men : Normalizing and Challenging Young Men's Prejudice with 'Lads' Mags'." *Psychology of Men & Masculinity*: 1–15.

Hirsjärvi, Sirkka & Hurme, Helena (2015). *Tutkimushaastattelu: Teemahaastattelun Teoria Ja Käytäntö*. Helsinki: Gaudeamus.

Iida Åfeldt, 25, ei ole varma syntymättömän lapsensa isästä ja kertoi sen julkisesti – sai niskaansa järkyttävän vihaviestien tulvan, <https://www.is.fi/seksi-parisuhde/art-2000005645509.html>

Jane, Emma (2014). Back to the kitchen, cunt: Speaking the unspeakable about online misogyny. *Continuum*, 28(4).

Jane, Emma. (2014). Your a Ugly, Whorish, Slut: Understanding E-bile. *Feminist Media Studies*, 14(4).

Jokinen, Arja, Juhila Kirsi, Suoninen, Eero (1993). *Diskurssianalyysin Aakkoset*. Tampere: Vastapaino.

Jokinen, Eeva (2005). *Aikuisten arki*, Gaudeamus FIN EISBN:9789524955409

Julkunen, Raija (2010). *Sukupuolen järjestykset ja tasa-arvon paradoksit*, Vastapaino: Tampere.

Kantola, Matleena. (2015). Oikeus vihapuheeseen? Sananvapauskysymykset maahanmuuttopolitiikkaa arvostelevassa verkkokeskustelussa. Helsingin yliopisto. Pro gradu.

Kaufman, Michael (1987). *Beyond patriarchy : essays by men on pleasure, power and change*. Oxford University Press, Toronto ; New York

Karner, Tracy (1996). "Fathers, Sons, and Vietnam: Masculinity and Betrayal in the Life Narratives of Vietnam Veterans With Post Traumatic Stress Disorder". *American Studies* 37 (1), 63-94. <https://journals.ku.edu/amsj/article/view/2781>.

Kupers, T.A. (2005). Toxic masculinity as a barrier to mental health treatment in prison. *J. Clin. Psychol.*, 61: 713-724. doi:10.1002/jclp.20105

Arja Kuula (2006). Tutkimusetiikka. *Elore*. 13. 10.30666/elore.78614.

Manne, Kate (2017). *Down Girl: The Logic of Misogyny*. New York: Oxford University Press.

Merriam-Webster Dictionary, Misogyny, <https://www.merriam-webster.com/dictionary/misogyny>

Mountford, Joseph (2018). Topic Modeling The Red Pill. *Social sciences*. 7. 10.3390/socsci7030042. Oxford Scholarship Online, 2017. doi: 10.1093/oso/9780190604981.001.0001.

Meyer, Robert & Michel, Cukier (2006). "Assessing the Attack Threat due to IRC Channels." *International Conference on Dependable Systems and Networks (DSN'06)*: 467-472.

Phillips, Nelson & Hardy, C.. (2002). What is discourse analysis?. *Investigating Processes of Social Construction*. 1-18.

Pynnönen, Anu (2013). *Diskurssianalyysi: Tapa Tutkia, Tulkita Ja Olla Kriittinen*. Jyväskylä: University of Jyväskylä.

Pääkkönen, Hannu & Hanifi, Riitta (2011). *Ajankäytön muutokset 2000-luvulla. Elinolot*. Helsinki: Tilastokeskus. http://tilastokeskus.fi/tup/julkaisut/tiedostot/isbn_978-952-244-331-1.pdf.

Reeser, T. W. (2010). *Masculinities in theory: An introduction*. Wiley-Blackwell. <https://doi.org/10.1002/9781444317312>

Salter, Anastasia & Blodgett, Bridget. (2017). Toxic Geek Masculinity in Media. *Toxic Geek Masculinity in Media: Sexism, Trolling, and Identity Policing*. 10.1007/978-3-319-66077-6.

Shaw , Adrienne (2014). The Internet Is Full of Jerks, Because the World Is Full of Jerks: What Feminist Theory Teaches Us About the Internet, Communication and Critical/Cultural Studies, 11:3, 273-277, DOI: 10.1080/14791420.2014.926245

Sundén, Jenny & Paasonen, Susanna. (2018). Shameless hags and tolerance whores: feminist resistance and the affective circuits of online hate. *Feminist Media Studies*. 1-14. 10.1080/14680777.2018.1447427.

Suoninen, Eero (1997). Miten tutkia moniäänistä ihmistä. Diskurssianalyttisen tutkimusotteen kehittelyä. *Acta Universitatis Tamperensis* 580. Tampere: Tampereen yliopisto.

Tilastokeskus, Eduskuntavaalit 2019 vaalikarttapalvelu, http://pxnet2.stat.fi/explorer/eduskuntavaalit_2019/km_p_ku.shtml

Tinder Statistics, <https://muchneeded.com/tinder-statistics/>, (luettu 23.05.2019)

Thompson, Laura. “‘I Can Be Your Tinder Nightmare’: Harassment and Misogyny in the Online Sexual Marketplace.” *Feminism & Psychology* 28, no. 1 (February 2018): 69–89. doi:10.1177/0959353517720226.

Vainikka, Eliisa (2019). ”Naisvihan Tunneyhteisö - Anonyymisti Esitettyä Verkkovihaa Ylilaudan Ihmissuhdekeskusteluissa”. *Media & Viestintä* 42 (1). <https://doi.org/10.23983/mv.80179>.

Van Valkenburgh, Shawn P (2018). "Digesting the Red Pill: Masculinity and Neoliberalism in the Manosphere." Men and Masculinities, (December 2018). doi:10.1177/1097184X18816118.

Varto, Juha. Laadullisen Tutkimuksen Metodologia (1992). Helsinki: Kirjayhtymä. 2010 FIN EISBN:9789517683685

Vihapuhe uhkaa tasa-arvoa ja naisten sananvapautta Suomessa.
<https://unwomen.fi/uutiset/vihapuhe-uhkaa-tasa-arvoa/> (haettu: 05.04.2019)

Vuoden luetuimmat jutut: Iida Åfeldt, 25, odottaa lasta, jonka isästä ei ole varmuutta – Hän kertoi vaikeasta tilanteesta avoimesti blogissaan, koska niin hän on ennenkin tehnyt,
https://www.hs.fi/elama/art-2000005626053.html?utm_source=facebook&utm_medium=toimitus&fbclid=IwAR0hHTUP8jIgXNZysDhqcOoTaVAQSjuA0y8L_DQEZMJC5ulnRPKLnT2z170 (haettu: 06.06.2019)

Waltman, Michael, and Mattheis. Ashley (2017). "Understanding Hate Speech." In The Oxford Encyclopedia of Intergroup Communication. : Oxford University Press.
<https://www.oxfordreference.com/view/10.1093/acref/9780190454524.001.0001/acref-9780190454524-e-422>.

Ylilauta -keskustelufoorumi, www.ylilauta.fi

25-vuotias Iida kertoo, millaista on odottaa vahinkolasta yksin – ”Isäasia ei pelota, koska se on A tai B”. <https://www.menaiset.fi/keskustelu/82639/25-vuotias-iida-kertoo-millaista-odottaa-vahinkolasta-yksin-isaasia-ei-pelota-koska?page=1> (haettu: 06.06.2019)